

Giới thiệu Thiên Thần Đen

Một cô bé với vẻ ngoài mỏng manh, một con người bí ẩn mà không ai có thể biết được một quá khứ kinh hoàng đã tồn tại bên trong cô...

Tiếng súng vang lên, ông ấy đã nằm xuống và bọn chúng đã ra đi một cách yên tĩnh. Trước mặt cô bé ấy chính là xác của cha mình, đôi mắt dễ thương ngày nào của cô giờ đây đã trở thành một đôi mắt của sự giết chóc.

Cái kết của câu chuyện nhất định chỉ có sự thù hận của cô, cho dù bọn chúng đang ở đâu thì cô vẫn sẽ tìm cho ra người đã làm cho mình phải chịu nhiều mất mát đến như vậy.!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tại biệt thự Rolex, nói là biệt thự nhưng thật chất là 1 lâu đài đúng nghĩa. Nó nằm sau trong khu rừng ven thành phố Chicago

- Chúng ta sẽ về Việt Nam, người mau gọi 3 cậu chủ vào phòng 41 gặp ta! _ Hoàng Triệu ra lệnh, thái độ uy nghiêm và sự tàn ác của ông luôn làm người khác khiếp sợ.

Phòng 41

- ông ấy đang toan tính gì thế? _ thằng nhóc trong lớn tuổi nhất vừa nói, tay cầm 1 bàn phím cảm ứng nhỏ, xăm soi.

- ba luôn biết làm điều gì tốt nhất, anh cả _ người con trai trong có vẻ lịch thiệp và nhỏ tuổi hơn lên tiếng, tay vẫn đang lật qua lật lại những trang sách

- đã đủ hết chưa _ Hoàng Triệu bước vào, nhìn 1 lượt xung quanh.

- như ba đã thấy, anh hai vẫn chưa có mặt à _ cậu nhóc lịch sự đó đáp lại câu hỏi của ông, đôi mắt nhìn sang chiếc ghế trống kế bên...vừa lúc đó, có 1 thân ảnh tiến vào phòng. Đôi mắt màu tro xám lạnh lẽo liếc nhìn người đàn ông trước mặt.

- cuối cùng thì tên Jay đó đã được xử lý xong. Quay trở về Việt Nam sẽ tránh được con mắt dòm ngó của bọn Cơ Động quốc tế. Các con hiểu ý ta chứ.

- Còn căn biệt thự ai sẽ trông nom thừa ba?

- Hải Đăng, con chu đáo như vậy ta rất vừa ý _ ông gật gù _ ta vẫn còn công việc ở đây nên chưa thể về Việt Nam ngay được.

- hà...hà cuối cùng cũng được về Việt Nam! tuyệt lắm sao _ người con cả của ông lên tiếng, nét mặt tỏ vẻ vui hẳn và cảm thấy rất phấn chấn

- trong 4 tiếng nữa, các con phải có mặt ở trường bay, đã rõ hết chưa?

- Rõ thưa ba _ cả 2 đồng thanh đáp

- tất cả thu dọn hành lý đi...Gia Huy, con không có ý kiến gì sao? _ Hoàng Triệu quay sang nhìn thằng nhóc đã yên lặng trong suốt cuộc trò chuyện. cậu đứng lên, quay lưng bỏ đi. Cậu kẻ câu hỏi của Hoàng Triệu. Có lẽ việc này đã quá quen rồi nên cũng chẳng ai bất ngờ làm gì về thái độ dửng dưng của cậu hai nhà họ Trần – Trần Gia Huy.

-----kết thúc quá khứ-----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Giới thiệu nhân vật :

_ Hạ Băng (17 tuổi) cô có 1 vẻ đẹp tinh khiết như sương mai. Là 1 người lạnh lùng, máu lạnh chẳng thua 1 tên sát thủ nào .rất tiết kiệm lời nói. cao

1m65, nhóm máu AB

_ Trần Gia Bảo (21 tuổi) nóng tính, hống hách và ngang tàn, không phân biệt được trời chu đất diệt . cao 1m89, nhóm máu B

_ Trần Gia Huy (19 tuổi) lạnh lùng, vô cảm, sống như 1 cái máy được lập trình sẵn. . .sở hữu 1 chỉ số IQ của nhân tài. Rất hà tiện lời nói. Cao 1m96, nhóm máu B

_ Trần Hải Đăng (18 tuổi) là con nuôi của ông “Vua” Hoàng Triệu. sáng dạ, thông minh và có 1 trái tim ấm áp. Cao 1m85, nhóm máu AB

trường Sunshine

1 chiếc Lamborghini Reventon đen nhoáng phóng tới thẳng lại trước sân trường Sunshine.

- aaaaaa... anh Hải Đăng tới rồi kìa . Tới rồi kìa _ tiếng hét của lũ con gái thất thanh. Tiếp đó là tiếng bước chân rầm rầm. Và chưa tới 2 phút, nơi chiếc xe đậu đã bị bọn con gái vây kín. Thật huyền ảo và ồn ào.

Cạch ! Hải Đăng từ trong xe bước ra. Nụ cười hiện hữu trên môi và chẳng có tí gì gọi là bức bối. Cậu nhẹ nhàng nói:

- Các em có thể tránh đường cho tôi vào được không nhĩ ? _ Giọng nói dịu dịu và lịch sự. Ngay lập tức, tất cả bọn con gái đều bước ra 2 bên và tránh đường cho Hải Đăng đi.

- Tôi thật sự cảm ơn các em _ cậu lại cười, nụ cười dịu dàng

Sân Bầy Tân Sơn Nhất [7:00]

“ chuyến bay từ Chicago đến Việt Nam sẽ hạ cánh trong vòng 5 phút nữa “

Dáng người con gái thanh mảnh, mái tóc suông dài đen huyền bay lất phất đôi chân bước thẳng về phía nơi chờ lấy vali. Ẩn sau đôi kính râm là đôi mắt màu ngọc lam trong veo và nó...băng lãnh như đúng cái tên của người sở hữu đôi mắt ấy – Hạ Băng – nó kéo vali rời khỏi trường bay.

Dinh biệt thự Trần Gia – thuộc quyền sở hữu của ba cậu ấm nhà họ Trần

phòng 82

- dạ thưa...thưa cậu hai...cậu ba nhờ em chuyển lời...cho cậu là...phải ăn uống...đầy đủ... _ giọng cô hầu gái trông có vẻ sợ sệt, đặt khay thức ăn lên bàn rồi chạy tuôn ra ngoài như vừa đối mặt với thứ gì đáng sợ lắm (chắc). Ngoài ánh sáng hắt ra từ màn hình cái laptop được đặt trên bàn và vài tia nắng len qua khe hở của cái cửa sổ trên trần nhà thì xung quanh tối đen như mực. Cái dáng người cao nghều thoát ần thoát hiện tiến tới gầm giường. Chẳng khác mấy nếu đem so sánh với 1 bóng ma. Từ trong gầm giường, Huy lòi ra 1 hộp gỗ chứa toàn thuốc an thần liều cực cao. Soạt ! cậu bốc cả vỉ thuốc bỏ miệng. Ngồi phịch xuống sàn dựa vào cạnh giường, đôi mắt màu xám tro lạnh lẽo nhìn vào khoảng không vô định và nó từ từ...từ từ...khép lại...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“ ở trong căn phòng lớn, có 1 cậu nhóc khoảng 12 tuổi đang ngồi bệch xuống nhà, đôi mắt màu xám tro chăm chú lia theo từng dòng chữ trong trang sách. Khuôn mặt tập trung cực kỳ cao độ

- Gia Huy à... _ Bộp ! cuốn sách bị quăng sang 1 bên. Cậu bé đứng dậy chạy ra khỏi phòng. Thay vào vẻ mặt tập trung cao độ vừa này là vẻ mặt tươi cười và thích thú.

- Mẹ ! _ cậu chạy lại xà vào lòng mẹ, bây giờ thì cậu trong không khác gì 1 đứa con nít xa mẹ lâu ngày.

- Huy của mẹ, xa con có mấy ngày mà mẹ nhớ con muốn chết luôn đây _ người phụ nữ ngoài 30 tuổi, trong rất đẹp và hiền dịu. Âu yếm đứa con trai trong lòng.

- Mẹ ơi mẹ đừng đi nữa nhé, mẹ ơi mẹ đừng đi nữa nhé, ở nhà chơi với Huy nhé ?
- Ủ, mẹ sẽ ở bên Gia Bảo, Gia Huy và Hải Đăng của mẹ. Mẹ không đi đâu nữa. Vừa lúc đó, Gia Bảo từ cầu thang bước xuống.
- ủa mẹ về rồi hả ? _ khác với Huy, Bảo có vẻ bình thản hơn. Nhưng tình cảm của Bảo cũng như Huy, rất thương mẹ.
- Đăng đâu con ? mẹ không thấy
- nó ngủ rồi _ Bảo tiến lại gần mẹ
- mẹ của Huy mà ! _ Huy đứng dậy, gương mặt xịu xuống mà nhìn xuống dưới đất
- Nhóc, tránh ra. Mẹ cũng là của anh mà _ Bảo gạt Huy sang 1 bên. Huy không vừa, chạy lại phía mẹ. ôm chầm lấy mẹ, vừa lay vừa hỏi
- mẹ là của Huy phải không ? mẹ ơi mẹ, Huy thương mẹ nhất đấy. Mẹ là của Huy thôi nhé ! _ cậu nhóc lay tay mẹ, đôi mắt nhìn mẹ chờ đợi câu trả lời
- ừ, mẹ là của Huy thôi ! “

Huy bật dậy, mở hôi nhể nhại. Đã 7 năm rồi, cậu không thể ngủ nếu không dùng thuốc an thần. Cứ mỗi lần nhắm mắt lại, ký ức ngày xưa lại ùa về...đổi với Huy, nó chính là ác mộng, là nguyên nhân khiến cậu trở nên như thế này.

Phòng hiệu trưởng trường Sunshine

Cạch ! Hạ Băng bước vào. Khuôn mặt không biểu lộ 1 tí cảm xúc, đôi mắt vô hồn nhìn vị hiệu trưởng già đang ngồi chờ đợi

- chào em, ta đã coi qua hồ sơ và lý lịch của em, ta đã làm đúng như những gì cậu ấy dặn ! em có cần coi lại 1 lần nữa không ? _ ông hiệu trưởng đan tay vào nhau, đôi mắt nhìn nó chờ câu trả lời. Nó tiến tới, cầm sấp giấy trước mặt, coi tới coi lui, gạt gù trong có vẻ rất vừa ý. Ông hiệu trưởng nói tiếp:

- ngày mai em có thể nhập học được rồi, lớp 11A6. Không chần chừ, nó bước ra khỏi phòng ngay sau khi ông HT nói dứt câu, không thèm nhìn cũng không thèm cảm ơn ông ấy dù chỉ 1 lần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Dinh biệt thự Trần Gia

- Phương, em đã bê thức ăn cho anh hai chưa ? _ Hải Đăng hỏi cô hầu gái tên là Phương, vẫn giọng nói dịu dàng đó
- dạ thưa cậu ba, em đã đưa rồi ạ...nhưng... _ Phương nói với ánh mắt ái ngại
- Nhưng sao ...?
- nhưng bảo cậu hai ăn thì em làm không được, thưa cậu, em xin lỗi... _
- ta hiểu rồi, em không cần phải xin lỗi đâu. Ừm...em làm việc tiếp đi
- dạ cảm ơn cậu !
- nó đói thôi chứ nó có chết đâu _ Gia Bảo ở đâu tiến tới, vắt áo trên vai, nghênh ngang đi tới bàn ăn
- anh cả...
- bữa nay có món gì ? _ Bảo hỏi các cô giúp việc, chống cằm quay sang Hải Đăng nói _ mày có thấy mày lo lắng cho thằng hai quá không ? nó chẳng còn là thằng nhóc 12 tuổi ngày xưa đâu _ Anh chợt cười !
- thưa cậu cả...
- nói thẳng ra khỏi thưa hỏi gì hết ! phiền phức _ Gia Bảo hét lên
- dạ có sườn ram, súp tổ yến, cua lột rang me, gỏi gà, bít tết ạ !

- dọn hết ra đây.
- anh cả... vụ Jay 7 năm trước hình như vẫn chưa giải quyết xong sao ? _ Đăng chợt hỏi
- tên Jay thì ba đã giết rồi, nhưng hắn đã trở mặt và khai giả nơi giấu lô hàng đó. Lão ta đang điên tiết lên vì bị lừa suốt 7 năm qua mà lão không hề hay biết. hà hà
- vậy giờ ông ấy tính thế nào ?
- Nghe nói là đang truy lùng đứa con gái của tên đó, ông ta nghĩ con của hắn sẽ biết 1 vài bí mật về lô hàng khủng đáng giá cả tỷ tỷ USD ấy chứ !
- con gái sao ?
- ừm mà này biến đi. Tao đang ăn mà cứ hỏi mấy chuyện của lão già đó
- vậy anh ăn ngon miệng, nói đầu bếp chuẩn bị cho ta 1 xuất bát tét, tự tay ta sẽ đem cho anh hai.

Phòng 82

cạch ! Đăng bước vào. Căn phòng vẫn im lìm và ... nó tối đen như mực

- anh hai, anh nên ăn 1 tí gì đi. Cứ thế này không hay đâu ! _ cậu đặt khay thức ăn lên bàn. Nhìn 1 lượt xung quanh phòng, đôi mắt dừng lại ở 1 dáng người đang đứng tựa vào thành cửa, đôi mắt nhìn xa xăm vào khoảng không ngoài cửa sổ
- anh ! _ Đăng gằn giọng. Huy từ từ quay lại nhìn Đăng, vẫn là đôi mắt xám tro lãnh đạm, lạnh lẽo. Gương mặt lạnh tanh, không 1 cảm xúc.
- anh ăn đi, cứ như vậy anh sẽ chết mất ! Nếu không muốn ăn, ít nhất a nên uống tí sữa cho lấy sức chứ _ Vừa nói cậu vừa rót sữa vào ly, đem ly sữa lại bên cửa sổ
- tí em sẽ quay lại ! cạch ! _ tiếng cửa đóng lại, Huy liếc nhìn ly sữa. cầm ly sữa lên và uống. Uống đến khi gần cạn thì Xoảng ! cái ly bể tan tành... Huy ôm ngực ngồi phịch xuống sàn, cơn đau nhói lên từng hồi. Nhưng chỉ phút chốc, mọi thứ trở lại bình thường.
- ...đau...tim...? _ cậu chep miệng, không phát ra âm thanh.

trường Sunshine

Lớp 11A6

- ê, này tao đi qua phòng giáo vụ. Nghe mấy ông thầy bà cô nói có học sinh mới từ Mỹ về học lớp ta đó !
- con gái hay con trai ? đẹp hay xấu ? _ m.n xung quanh nháo nhào lên khi nghe có hs mới
- ơ...tao không biết. chỉ nghe nói là học sinh từ Mỹ về thôi _ thằng HS đó gãi đầu, mặt vẫn ngu ngu ngơ ngơ.
- Bốp ! vậy mà cũng đòi thông báo _ cả đám xúm lại “xử” tên nhiều chuyện kia
- Renggggggg _ tiếng chuông reo vào học, khoảng 15p sau thì bà cô chủ nhiệm bước vào. Cả lớp đều xôn xao hs mới là ai ?
- Trật tự, lớp chúng ta hôm nay sẽ có thêm 1 thành viên mới. Mời em vào _ bà cô chủ nhiệm đẩy gọng kính lên, mắt hướng ra phía cửa. Cả lớp đều nhìn theo hướng bà cô, hồi hộp chờ đợi. Nó bước vào. Đôi mắt nhìn xuống đất và...gương mặt lạnh như băng, mái tóc dài khẽ đung đưa theo từng bước chân của nó
- em hãy giới thiệu về mình đi !
-_ 1p rồi 2p nó vẫn đứng yên, đôi mắt nhìn trần trần xuống dưới đất. cô chủ nhiệm lau mồ hôi, tình thế bất buộc nên cô giới thiệu luôn.
- à, bạn tên là Hạ Băng, các em hãy giúp đỡ cho bạn nhé ! _ lần này thì nó không còn cúi ngằm mặt nhìn xuống đất nữa. Nó ngược lên nhìn 1 lượt quanh lớp học.
- tao...tao...tao bị chảy máu...mũi rồi _ cậu hs đó vừa nhìn nó, tay vừa bịt mũi lại ngăn cho máu ngừng chảy. Gần nửa lớp bắt động vì nhìn thấy gương mặt của nó. Cô chủ nhiệm chỉ biết lắc đầu “em nào thấy không được khỏe thì xuống phòng y tế đi “. 1 loạt trên dưới 15 đứa đều đứng dậy đi ra khỏi cửa lớp. “ còn bàn trống phía dưới lớp, em ngồi đó nhé “ – cô quay sang nó nói. Nếu nó còn đứng ở đây chắc lớp sẽ có hỗn chiến mất.

Thật sự là nó đã học xong chương trình cấp 3 từ năm 15 tuổi, nhưng nó cần bằng cấp tốt nghiệp nên vẫn đi học bình thường mặc dù chỉ việc đến lớp làm cảnh

Giờ giải lao, tiếng chuông vừa reo lên, tức thì bọn con trai bu lại bàn nó như kiến vừa tìm được mật ngọt. Người thì hỏi han nó, người thì nó có bạn trai chưa. Giương mặt nó vẫn bình thản, đứng dậy và rời khỏi lớp. Nhưng hình như quyết định ra khỏi lớp là 1 sai lầm, ai ai trên hành lang đều nhìn nó không chớp. “Quần đội” đi sau nó ngày 1 nhiều lên và không có dấu hiệu giảm đi. Đôi chân của nó bắt đầu đi nhanh hơn, khuôn mặt cúi xuống, nó như muốn chạy thoát khỏi cái bọn kiến đói này. Bỗng ! rầm. Nó đã đụng trúng ai đó.

- này, em không sao chứ. Đi nhanh thế mà không nhìn là nguy hiểm lắm đấy _ giọng nói dịu dàng cất lên, bàn tay của người con trai đó đang vịn chặt vai nó.

- _ nó ngước lên nhìn người đó, cảm giác thân quen này là gì đây ? 1 thứ cảm xúc ấm áp len lỏi trong trái tim tưởng chừng như hóa đá của nó.

- Hải Đăng, cậu không sao chứ ? _ người con gái đi kế bên lên tiếng, đồng thời quay sang quất vào mặt nó _ nè ! đi đứng kiểu gì vậy hả ? đâm trúng người khác thì xin lỗi đi chứ...

- _ nó gạt tay của Đăng ra, né sang 1 bên và tiếp tục đi, không quan tâm tiếng quát của cô gái kia. Đăng cũng như bao đứa con trai khác, khi nhìn thấy khuôn mặt như thiên thần và vẻ đẹp tinh khiết của nó, tim cậu đập lồi 1 nhịp, các mạch máu tê cứng lại...

- trời ạ, có phải người không vậy ? à mà Đăng, cậu không sao chứ ? Đăng à ... _ cô gái đó lay lay

- ừ, à sao Trân ? _ Đăng giờ mới sực tỉnh, miệng thì nói nhưng vẫn đưa mắt tìm kiếm Băng

- khi nào cậu đưa tôi đi gặp anh Gia Huy hả Đăng ? _ cô gái tên Trân hỏi, ánh mắt không giấu được vẻ hạnh phúc

- đã 7 năm rồi mà cậu vẫn không quên được anh hai sao ?

- không thể quên và không bao giờ quên

- nhưng... anh hai giờ thay đổi rồi !

- tôi có nghe chủ tịch nói lại, nhưng không sao đâu hề hề _ Trân lè lưỡi cười toe

- cậu tự tin thật ! haha _ Đăng cũng cười xuề

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Thư viện trường – nó phải khó khăn lắm mới cắt được những cái đuôi tự mọc. Những ngón tay thon dài, trắng muốt lướt 1 cách nhẹ nhàng trên trang giấy, đôi môi đỏ mọng nước mấp mấp không thành tiếng

- Trần...Hải Đăng...” có cái gì rất lạ, tại sao không phải Trần Gia Hải Đăng “ nó suy nghĩ

Tập Đoàn T.K

phòng tổng giám đốc

- thưa cậu chủ... _ tên quản lý bước vào, vẻ mặt khúm núm

- Chuyện gì ? _ Gia Bảo gác 2 chân lên bàn, tay xoay bút trông rất thích thú. Nhàn rỗi và thông thả giống 1 vị vua

- Chuyến bay của chủ tịch sẽ đáp xuống lúc 13 giờ thưa cậu

- Thì sao ? _ không có gì gọi là quan tâm, gương mặt bình thản và xen lẫn 1 tí xác xược

- Ông chủ bảo là cả 3 cậu đều phải có mặt ở trường bay để đón các đối tác của cậu hai từ nước ngoài.

- hừm, ông ta lo sợ bọn cớm đánh hơi thấy gì sao ?

- thưa, tôi không biết !

- Nam, chuẩn bị xe đi, ta sẽ về nhà.

- vâng !

-----oOo-----

phòng 82 – dinh thự Trần Gia

Cạch ! người quản lý của Huy bước vào, hành động đầu tiên là nhìn xung quanh căn phòng để tìm kiếm 1 bóng hình. Kìa rồi, cái dáng người cao lớn kia đang ngồi dưới sàn. Người dựa vào cái tủ quần áo gần đó, thuốc an thần rơi vãi xung quanh.

- cậu lại không ngủ được sao ?

- cứ dùng thuốc an thần loại mạnh nhiều tới e rằng cậu sẽ nhập viện mất ! cậu nên dùng benzo, sẽ dễ ngủ và dễ kiểm soát hơn là dùng loại thuốc có liều lượng cực mạnh này.

-..... _ không 1 tiếng trả lời, Kyo – tên quản lý vẫn huyên thuyên nói hết chuyện này tới chuyện khác. Đôi mắt của hắn (Huy) không nhìn người quản lý dù chỉ 1 lần, đôi mắt chú mục vào sấp giấy trong tay Kyo. Như hiểu là cậu chủ cần gì, Kyo chìa sấp giấy trước mặt hắn

- Lúc 13 giờ chuyến bay từ Florida của ông chủ sẽ hạ cánh. Ông chủ có lệnh cậu phải có mặt ở đó. Còn đây là bản sao các hợp đồng của các đối tác ở nước ngoài, ông chủ muốn cậu xem qua và sẽ là người ký

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Trường Sunshine

“ reng...reng ”

- alo...? _ Hải Đăng lên tiếng

- thưa cậu chủ, vào lúc 1 giờ chiều, chuyến bay của Chủ tịch sẽ hạ cánh, Chủ tịch yêu cầu cậu phải có mặt ở sân bay để đón đối tác bên cậu hai ạ._ bên đầu dây bên kia, giọng của 1 cô gái vang lên.

- ừ ta biết rồi ! tí...

- Chuyện gì vậy Đăng ?

- tí nữa chuyến bay của Chủ tịch sẽ hạ cánh.

- vậy à ? nhanh hơn tôi nghĩ

- Trần, cậu nói vậy là sao ?

- Thì ba của tôi chấp nhận làm đối tác của T.K đó, mà lần này người kí hợp đồng lại là anh Huy. Cùng phải thôi, tập đoàn T.K có được như hôm nay đều nhờ 1 tay anh Huy nên cái hợp đồng béo bở này anh ấy chắc chắn sẽ ra mặt thôi ! _ Trần nói 1 cách rành rọt như đã nghiền cứu từ lâu lắm rồi. Nghe vậy Đăng cũng gật gù, vì lời cô nói hoàn toàn chính xác.

Cùng lúc đó, ở chỗ nó

rè.....rè.....rè..... – tiếng điện thoại của nó rung lên.tít !

-

- Băng Băng, tôi sẽ tới Việt Nam lúc 1 giờ chiều đó. Cậu tới đón tôi được không vậy

-

- lần đầu tiên tôi đến Việt Nam đấy.

- tôi sẽ...đón...tút ! _ trả lời bằng 3 từ ngắn gọn nhưng cũng đủ ý nghĩa cho người khác hiểu

Sân bay Tân Sơn Nhất [12:50]

- anh cả...anh cũng được ba gọi tới hay sao ? _ Hải Đăng tiến tới chỗ của Gia Bảo, không khỏi bất ngờ, từ trước giờ anh cả là người ghét ba nhất...chỉ sau Gia Huy nhưng mà lần này lại ngoan ngoãn nghe lời của ông ấy

- đâu chỉ mình tao, cả thằng hai cũng ra đây chứ ! _ bỏ điều thuốc vào miệng, Bảo liếc nhìn cô gái đứng kế bên Đăng _ đây chẳng phải là con gái cưng của Trương Bá Toàn sao ? tiểu thư Bảo Trân !

- anh Bảo, anh đã quá khách sáo rồi. Chúng ta chẳng phải quen biết từ nhỏ sao ?

- nhưng 2 người đi chung với nhau...? Bảo Trân, chẳng phải em thích thằng Huy sao ? _ Bảo kê nhãn mặt

- ồ không đâu, em theo Đăng tới đây để gặp...gặp anh Huy thôi ! _ vừa nói, 2 má của cô đỏ ửng lên vì ngại thật đáng yêu.

- thằng hai nó sẽ không đến đâu ! Ô mai chuối _ Bảo thay đổi thái độ 180. Kinh ngạc nhìn ra phía sau, anh dường như không tin vào mắt mình. Thấy thái độ của Bảo rất lạ nên Đăng và Trân nhìn theo hướng nhìn của Bảo. 2 người họ đứng chết trân, đôi đồng tử mở to hết cỡ. Từ phía xa, Huy đang tiến lại gần, đôi mắt xám tro luôn lạnh đậm, vô hồn nhìn thẳng cộng thêm gương mặt lạnh hơn băng, nó tạo cho người đối diện có 1 cảm giác có 1 dòng điện chạy dọc sống lưng. Huy mặc bộ đồ vest đen, trông anh thật lịch lãm. Tay bỏ vào trong túi quần, ung dung bước đến . Từ già tới trẻ, ai ai cũng nhìn Huy như thể đang nhìn 1 vật lạ. Tiếng bàn tán xôn xao, ồn ào. Hiện giờ, 3 cậu ấm nhà Trần Gia chính là trung điểm của sự chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

anh...anh...anh...Huy..._ Trân lẩm bập không nói nên lời. Quả thật, hiện giờ tim của cô đang đập thình thịch khi nhìn thấy hắn. Nhưng...hắn lướt qua Trân như thể cô chưa từng có mặt trên đời làm cô hơi hụt hẫng

- anh hai... _ Hải Đăng cũng ngạc nhiên không kém. Huy liếc nhìn Hải Đăng trong vòng 0,38 giây rồi đôi mắt hướng nhìn Gia Bảo

- anh không ngờ mày lại tới _ Bảo đan chéo 2 tay lại với nhau, lưng dựa vào cột. Hất mặt lên trong thật kiêu ngạo.

- là đối tác của anh Huy thì tất nhiên anh sẽ tới chứ ! _ Trân lên tiếng, sau đó chạy tới ôm tay của Huy vui vẻ nói _ anh Huy, anh quên em rồi sao ? _ Hải Đăng chỉ biết lắc đầu vì sự bạo dạn của Bảo Trân mà không hề biết đó là hành động ngu xuẩn. còn Bảo thì nhếch mép cười

Gương mặt hắn đánh lại, đôi mắt đã lạnh nay còn lạnh lẽo hơn trước. Cậu hất tay của Trân ra, lực hất mạnh tới nỗi làm cô ngã phịch xuống sàn. Còn cô thì vẫn chưa hiểu chuyện gì hết, mắt mở to hết cỡ nhìn Huy. Lần đầu tiên, lần đầu tiên có 1 tên con trai dám làm vậy với cô. Thật sự bây giờ cô rất buồn, Huy thật sự không nhớ cô sao ?

- anh... _ nước mắt cô trào trực, cổ họng tự dưng nghẹn lại. Đăng bước tới bên cô, anh ngồi xuống, lấy khăn giấy ra chạm 2 hàng nước mắt. Xong xuôi, anh tiến tới chỗ Huy.

- anh hai, đây là Bảo Trân. Là con gái độc nhất của Trương Bá Toàn và là vợ chưa cưới của anh đó. Anh làm như vậy chẳng phải là quá đáng với 1 cô gái sao ? _ Hải Đăng nhỏ nhẹ nói, cố gắng giải thích cho Huy hiểu. Thật ra là cậu lo lắng cho Huy hơn là cô gái đang thút thít ở đằng kia

- Nếu Trân có mệnh hệ gì, mày nghĩ là ba và ngài Bá Toàn sẽ để yên cho mày sao ? _ Bảo giờ mới lên tiếng sau khi coi 1 màn kịch khá thú vị giữa Huy và Trân. Sau đờ Trân đứng dậy. Miệng luôn nói “ Nín đi, nín dùm anh đi. Anh sợ nước mắt con gái lắm đấy ! ” – Huy chẳng nói gì, đứng dựa cột, 2 tay đút vào túi quần, mắt nhìn lên trần nhà. Gương mặt như pho tượng, 1 tí cảm xúc cũng không biểu lộ. “ Nếu Trân có mệnh hệ gì, mày nghĩ là ba và ngài Bá Toàn sẽ để yên cho mày sao ? ” – lời nói của Bảo cứ văng vẳng bên tai anh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 8

Vừa lúc đó, nó cũng đã đến sân bay. Không chần chừ nó đi thẳng vào trong và đứng ở phòng đợi...1 lần nữa, cả cái nhà ga quốc tế lại xôn xao. Mọi con mắt đều đổ dồn vào nhìn nó, nó khẽ nhún vai. Cảm giác không thoải mái cho lắm

“Chuyến bay từ Florida đến Việt Nam sẽ hạ cách trong vòng 5 phút nữa – Flights from Florida to Vietnam will land in 5 minutes” – khẽ gật đầu, nó là người không thích chờ đợi. Nhưng nó tự hỏi, còn 5 phút nữa thì có lâu đối với nó không? tự đặt câu hỏi rồi tự lắc đầu cho là câu trả lời của mình. Bỗng ở đâu, khá nhiều người chen vào nơi nó đứng, xô xô đẩy đẩy. 1 người nào đó đã vô tình đẩy nó, nó chúi người về phía trước, chân không giữ thăng bằng được nữa. Vơ vợi tay, nó hy vọng là sẽ níu lấy 1 vật gì đó. Phù, may thật, nó đã nắm được cánh tay của người phía trước. Nếu không nó sẽ phải hôn đất mẹ thân yêu mất.

- không sao chứ...? _ giọng nói dịu dàng và xen lẫn 1 tí lo lắng. Hình như là nó đã nghe ở đâu rồi. Ngược mặt lên nhìn, không phải chứ...

- ồ, là em sao? _ Hải Đăng nhận ra ngay người con gái trước mặt mình. Khuôn mặt này làm sao có thể quên được chứ. Nó đơ vài giây, cái cảm giác thân quen lại 1 lần nữa len lỏi vào tim nó. Nhưng gương mặt nó vẫn lạnh tanh và bình thản. (xém cạp đất mà còn bình thản được nữa, hay thật ==')

- em không sao chứ? _ câu hỏi được lặp lại, vẫn giọng nói dịu dàng đó, vẫn ánh mắt lo lắng đó. Nó khẽ lắc đầu, tay đã thôi nắm lấy cánh tay của Đăng “tại sao Trần Hải Đăng lại ở đây?” – “anh ta đến đây để làm gì chứ?” – “mà anh ta đi một mình sao?” – “mặc đồ vest lịch sự như thế này, chắc là gặp 1 người có tầm cỡ?” ...bla bla... và hàng ngàn ngàn câu hỏi được đặt trong đầu nó.

- ủa, đây là người hồi sáng đụng trúng Đăng phải không? _ Bảo Trân từ đâu lên tiếng. Theo sau là Bảo

- ừ, là cô ấy _ Đăng gật gù

- wow ~ người đẹp. Càng nhìn càng đẹp. Em tên gì vậy? _ Bảo từ phía sau mà phóng lên phía trước. Nhìn nó bằng ánh mắt dò xét.

- anh cả à... _ Đăng cảm thấy khó chịu, nhưng chất giọng vẫn nhỏ nhẹ. “anh cả...? không lẽ đây chính là Trần Gia Bảo, con trai đầu lòng của Hoàng Triệu” – câu hỏi lại được đưa ra trong đầu nó

- gì hả? _ Bảo quát _ nhưng con bé này học chung trường với mày sao?

- là chung trường, hình như nhỏ hơn Đăng 1 lớp _ Trân chẹp miệng trả lời thay Đăng

- 17 tuổi...? Vẫn còn con nít sao? hết húng _ Bảo buông ra 1 câu, quay lưng bỏ đi nhưng vẫn kịp nói với nó _ mới 17 tuổi mà như thế này, chắc cỡ 20 tuổi thì nhìn ngầy ngậy luôn nhì? 1 tí cảm xúc vẫn không hiện hữu trên gương mặt thiên thần của nó, không nói gì nhưng mắt nhìn theo hướng của Bảo. Trong đầu nó đang suy nghĩ điều gì đó...

- em đến đây làm gì? _ Đăng hỏi, ánh mắt chờ đợi câu trả lời. Nhưng...nó đi qua Đăng như chưa hề quen biết. Trân cảm thấy thật khó chịu khi thái độ của nó dừng dư như vậy

- sao lại có người mặt dày thế kia? đã không xin lỗi chuyện hồi sáng thì chớ...ít ra cô cũng nên trả lời khi người khác hỏi chứ? à...không lẽ cô bị câm à? tôi nói phải không? _ Nghe Trân nói xong, nó khựng lại. Mặt hơi nghiêng về phía sau

- tôi không bị câm _ Cả Đăng và Trân đều nhìn nó sững sờ, giọng nói thánh thót như tiếng đàn. Tim của Đăng lại lệch đi 2 nhịp. Nói xong nó bước đi, không thèm nhìn lại lần thứ 2

cuối cùng thì chuyến bay đó cũng đã hạ cánh, hành khách rất đông. Nó mở to cả 2 mắt ra để tìm cho thật kỹ cái dáng thân quen ngày nào. Nhìn qua bên phải, nhìn qua bên trái, nhìn tới nhìn lui. Sắp hết hành khách rồi nhưng sao nó vẫn không thấy Chợt...nó đứng như chôn chân dưới đất, mắt mở căng hết cỡ nhìn cho thật rõ...đó chẳng phải là Hoàng Triệu hay sao? theo sau ông ta là 5 người khác, nhìn tướng ta mỗi người, nó đoán là phải cỡ hán (Hoàng Triệu) trở lên. “Thì ra các cậu chủ của tập đoàn T.K đến sân bay là đến đón tên khốn đó” – nó nhìn theo, ánh mắt không giấu được vẻ thù hận và căm ghét. Tay nó nắm chặt lại, mím môi, tay nắm chặt tới nỗi muốn bật máu...

- Hạ Bổng! – 1 người con trai ngoại quốc tiến lại, nở 1 nụ cười tươi tắn. Tay nó nói lỏng ra, môi cũng đã hết mím. Nó nhìn người con trai trước mặt, khẽ gật gù

- Cậu sao vậy? mệt ở đâu à? _ nhận ra vẻ khác thường ở nó, người đó hỏi

- Ren...tôi đã...thấy Hoàng...Triệu..._ nó nói, gương mặt vẫn bình thản. Nó kiềm chế, phải, nó đã kiềm chế cho sự căm hận người đàn ông đó không đến đỉnh điểm

- đừng tha thứ cho hắn _ Ren nói, khuôn mặt cậu không còn tươi cười như ban này. Ánh mắt xót xa nhìn nó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Giới Thiệu Nhân Vật

Trương Bảo Trân (18 tuổi) là 1 cô gái tốt tính, không tính toán với ai. Ngoại hình khá là xinh. Nhưng tính cách thay đổi ngay sau khi gặp Gia Huy.

Ren Clarkson (19 tuổi) anh là người Mỹ gốc. Là người chăm sóc nó suốt thời gian qua ... từ cái đêm định mệnh đó. Đồng thời là bạn và là người quản lý của nó. Anh là người đứng đầu tập đoàn PLUS – tập đoàn đoàn lớn mạnh nhất Châu Âu

- BA ! _ Bảo Trân la lên, rồi chạy lon ton lại chỗ ông Trương

- chà ! con gái yêu cũng đến đón ta sao

- tất nhiên rồi, con là con gái của ba mà _ Nghe vậy ông Trương cười hiền hòa, khác hẳn với vẻ nghiêm nghị trong công việc của ông. Hoàng Triệu bước tới, nhìn 1 lượt 3 người con trai của ông, tỏ vẻ rất vừa ý vì cả 3 đều có mặt như lời ông yêu cầu

- Ngài Bá Toàn, đây là 3 thằng con trai của tôi _ Hoàng Triệu tự hào giới thiệu 3 cậu ấm của ông. Trong giới kinh doanh, không ai là không biết đến 3 cậu con trai của ông “vua” Hoàng Triệu. Nổi tiếng vì tuổi trẻ tài cao, lại có ngoại hình ăn đứt người mẫu nên khá nhiều tập đoàn, công ty lớn nhỏ không chỉ muốn dùng lại ỡ việc làm đối tác, liên minh với nhau mà còn muốn tiến tới làm婿 gia.

- quả như lời đồn ! _ ông Trương trầm trồ, hai tay chắp sau lưng, gật gù trong dáng vẻ rất vừa ý

- thật sự rất hân hạnh khi được gặp các ngài ! _ về phần ăn nói thì Bảo chắc chắn vượt trội hơn so với Huy và Đăng, anh tiến tới, chìa tay ra ngỏ ý muốn bắt tay. Ông Trương chẳng ngại gì không đón lấy cơ hội làm quen này, miệng cười tươi. Sau đó lần lượt theo thứ tự, Huy tiến lên bắt tay chào hỏi ông và những người đi cùng còn lại mặc dù không nói gì nhiều. Rồi sau cùng là Đăng, anh luôn là người chu đáo, hỏi han sức khỏe và không quên gửi lời hỏi thăm đến đến mọi người.

- chắc các vị đi đường xa cũng đã mệt, các vị có muốn đến khách sạn nghỉ ngơi không ? _ Đăng lên tiếng, ông Trần (từ giờ mình gọi theo họ là ông Trần nhé, gọi Hoàng Triệu thì dài quá :3) và mọi người gật đầu tán thành. Trong số 3 người, đây là người mà ông không phải lo lắng nhất. Về năng lực làm việc thì có thể không so sánh được với Gia Huy nhưng cũng không thể không liệt vào danh sách doanh nhân xuất sắc trong nước. Tài ăn nói, ngoại giao của anh khá tốt, không thua không kém gì Gia Bảo cả. Vì lẽ đó nên ông Trần rất tin tưởng và giao công việc cho anh mà không cần lo lắng.

- Baggio, cậu vẫn suy nghĩ là ông ta sao ? _ Ren lên tiếng khi thấy nó im lặng khá lâu, mắt cứ nhìn xa xăm ngoài cửa sổ (2 bạn này đang đi taxi). Im lặng không nói gì, tất nhiên là Ren cũng không chờ đợi câu trả lời từ nó. Anh biết quá rõ nó mà !

- Được rồi, cậu không trả lời cũng được. Tôi hiểu mà _ Ren vuốt đầu nó, gật gù trong có vẻ hiểu nó nhiều lắm. Nó quay sang nhìn anh, vẻ mặt rất khó hiểu. (giờ chị ấy mới chịu biểu lộ cảm xúc)

- không phải suy nghĩ về ông ta, mà là đói bụng ghê ! _ vừa nói tay nó vừa ôm bụng. Gương mặt nó trông rất chỉ là buồn cười. Phải rồi, đói bụng thôi mà đầu cần làm mặt hình sự vậy này giờ đầu trời. Ren cũng phì cười với cái dáng vẻ của nó bây giờ

- Okay, bác tài. Ghé đại vào 1 cái nhà hàng nào giùm cháu với !

Ở nhà hàng

- Ren... _ lần này thì nó lên tiếng trước, mắt nhìn chăm chú nhìn vào con dao trên tay nó. Cứ cầm lên rồi lại bỏ xuống, chẳng dám động vào miếng bít tết trên đĩa

- what ? cậu không thích ăn bít tết sao ?

- thịt dai, không cắt được _ mặt nó xụ xuống, ngược đời mắt ngấn nước lên nhìn Ren. Còn anh thì muốn té ghế vì nó. Chồm tới lấy đĩa thịt cắt ra giùm nó

- Đây, cậu ăn đi _ Ren đẩy đĩa thịt sang cho nó. Thuận tay vén những lọn tóc lòa xòa trước mặt nó sang 1 bên. Miệng thì nhai nhóp nhép nhưng đôi mắt nhìn anh không dời. Đối với nó, Ren không chỉ đơn thuần là bạn mà còn là người cha, là chỗ dựa tinh thần của nó. Anh đã chăm sóc cho nó suốt 7 năm qua, nếu không có anh, chắc nó đã chết ở nơi đó mà không ai tìm thấy xác.

- tôi đẹp trai quá hả ? _ anh vênh mặt lên khi nhận ra nó đang chú mục vào anh

- không...xấu hoặc ! _ nó thốt ra 3 từ làm anh cứng họng, không ngờ nó lại thẳng tính như thế. Mắt nó cụp xuống, thôi không nhìn anh nữa. Tiếp tục hoàn thành cái sự nghiệp vĩ đại và to lớn mà nó đang bỏ dở ==> ăn nốt đĩa bít tết...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Nó đang lững thững đi bộ đến trường, đôi mắt đảo qua đảo lại nhìn mọi vật xung quanh. Thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ mơn man mái tóc dài, đen mượt của nó. Vì mới là sáng sớm nên rất ít người đi đường, vì vậy nên tránh được trường hợp bệnh viện có thêm bệnh nhân mới vào sáng sớm và cắt đi “những cái đuôi tự mọc”

- Tin tin _ tiếng còi xe ô tô vang lên, nó khựng lại nhưng vẫn không quay sang nhìn cái nơi phát ra âm thanh đó. Kính cửa xe từ từ hạ xuống, giọng nói quen thuộc đó cất lên. Bây giờ thì nó mới quay sang nhìn.

- này, em đi học sớm nhỉ ? _ Hải Đăng ! phải là Hải Đăng. Nó khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

- ummm... còn phải 1 đoạn nữa mới tới trường. Em có muốn đi nhờ không ? _ Có người cho nó đi nhờ, ngu gì nó lại không đi. Vừa tiết kiệm thời gian, vừa tránh khỏi bị “kiến bú”. Chẳng phải nó quá lợi sao ? Suy nghĩ một hồi nó cũng bước lên xe. Bắt gặp nụ cười tươi hơn hoa của Đăng, nó lại thấy vui vui trong lòng

trường Sunshine

- cảm ơn ! – nó bước xuống xe, không quen gửi lời cảm ơn đến Đăng.

- khoan đã, em tên gì vậy ? lớp mấy ?

- Hạ Băng, 11A6 _ nói rồi nó khẽ cúi chào, quay lưng bỏ đi. Khóe miệng nó nhếch lên. Còn về phần Đăng, miệng cứ lẩm bẩm “ Hạ Băng Hạ Băng... 11A6...” – xong rồi lại cười một mình, cười nhiều đến nỗi miệng muốn ngoác ra tận mang tai. Trong anh bay giờ thật ngổ.

- ê, con nhỏ chuyển trường và anh Hải Đăng đi chung xe kìa phải không ?

- trời, trông đẹp đôi quá.

- Sao mà trai đẹp nó đều có bạn gái hết rồi vậy trời ?

- có phải thiên thần lớp 11A6 không mà ?

.....bla bla.....

Phịch ! cái cặp được quăng lên bàn. Nó từ tốn ngồi xuống, chỉ chờ có vậy, bọn con gái trong lớp nhào lại chỗ nó.

- nè Băng, quan hệ của bạn với hội trưởng là thế nào vậy ? _ NS1

- bạn là bạn gái của hội trưởng sao ? mà 2 người quen bao giờ vậy ? _ NS2

- bạn mà cặp với hội trưởng là tụi này hết hi vọng với anh ấy luôn !

- cảm giác đi xe chung với anh sao Băng ? _ NS4

.....và ngàn ngàn lời nói khác.....

- không có quan hệ gì hết, cho đi nhờ xe thôi ! _ nó nói, gương mặt vẫn vậy, không cảm xúc !

- À !!!! _ đồng loạt cả đám “À” lên. Khúc mắt đã được giải đáp, chẳng ai còn tò mò chuyện gì nữa. Ai về chỗ đó, người nào về chỗ ấy, nhưng...bọn con gái vừa tản ra thì đám con trai xúm lại...

- vậy là Băng chưa có bạn trai phải không ? phải không ?

- thật sự bạn và hội trưởng không có quan hệ chứ ?

- thấy bạn đi với hội trưởng, tụi tụi muốn vỡ vụn luôn

- thiên thần như bạn đi chung với anh ta không xứng đâu _ tỷ tỷ lời nói khác. “Muốn đâm 1 cái vào mặt bọn này quá” – nó suy nghĩ. Nhìn cái bọn kiến đen kiến đỏ đang nhón nha nhón nháo xung quanh cái bàn học của nó bằng ánh mắt không thể sắc lạnh hơn. Dường như cảm nhận được sát khí đang tỏa ra xung quanh nó, mấy “anh kiến” im bặt. Từ từ rút về chỗ của mình...

Tập Đoàn T.K – phòng phó tổng giám đốc

- cậu Huy, ông Trương có ý muốn mời cậu đi ăn trưa, cậu thấy thế nào ? _ Kyo bước vào, gương mặt hớn hờ và vui vẻ khi thấy cậu chủ của mình được người có tầm cỡ đề ý đến. Còn hẳn thì chẳng thèm liếc nhìn cái tên mới vừa bước vào, mắt cứ nhìn chăm chăm vào màn hình laptop, tay ra dấu cho

người quản lí im lặng.

- có chuyện gì vậy ạ ?

- I hope this proposal will be accepted (tôi hy vọng đề xuất này sẽ được chấp nhận) _ người đàn ông trong máy tính của hắn [à không phải là ông ta ở trong máy tính, mà là hắn dùng chat bằng webcam. Bạn nào hồng biết thì hỏi anh hùng thế giới nhé, mình không biết giải thích sao cho đúng nữa]

- Okay, I'll review it carefully (được, tôi sẽ xem xét điều đó thật kỹ) _ hắn nói, gương mặt vẫn không biến đổi. Hai tay đan vào nhau, chăm chú nhìn những biểu hiện trên mặt của người đàn ông kia. Hắn đang suy nghĩ cái gì đó...

- Oh, very pleased to cooperate with you (Ồ. Rất hân hạnh khi hợp tác với cậu)

- yes, but now I'm very busy, I'm sorry. appointment to meet him when other (vâng, nhưng hiện giờ tôi đang rất bận, hẹn gặp ngài khi khác) _ dứt lời, hắn lia tay nhấn nút close ngay lập tức. Quay sang nhìn người quản lí đang mở cửa 2 mắt ra nhìn anh.

- chuyện gì ? _ giọng nói đều đều nhưng nó có 1 cái gì đó làm cho người khác kiên nhẫn

- à...dạ...? à vâng, ông Trương ngỡ ý mời cậu đi ăn trưa. Ý cậu thế nào ? _ Kyo giờ mới thu hết những cái hồn đang bay lơ lửng trên trần nhà. Khuỷ tay hẳn chống lên bàn, 2 bàn tay đan vào nhau để ngay miệng. Mắt nhắm lại như đang suy nghĩ

- được ! _ sau 1 hồi chần chừ và suy nghĩ, hắn cũng chấp nhận lời mời. Kyo chỉ biết cúi đầu chào rồi đi ra ngoài. Sau khi Kyo đi, hắn lúi từ học tủ ra vì thuốc an thần loại nhẹ (anh quản lí đổi loại mạnh rồi). Bỏ 2 viên thuốc vào miệng, người từ từ ngã ra phía sau, mắt nhắm lại...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Giờ giải lao – nó đang nằm gục dưới bàn mà ngủ. Ngoài hành lang hình như đang xảy ra chuyện gì đó mà nó ồn ào hẳn lúc này. Tiếng bàn tán “đi chuyên” vào lớp nó. “Ồn thế này làm sao ngủ đây” – nó lẩm bẩm, mặt vẫn úp xuống bàn. Mặc kệ, không phải chuyện của nó.

- Hạ Băng, em ngủ sao ? _ là giọng nói quen thuộc đó, nhỏ nhẹ và dịu dàng. Nó vẫn nằm im nhưng mắt đã mở, khẽ lắc đầu, miệng mấp máy “...không phải đâu, ảo tưởng thôi” rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

- em ngủ thật sao ? _ Lần này thì nó không còn nằm im nữa, ngóc đầu lên để xác nhận giọng nói này... là Hải Đăng, anh ngồi bàn trên, 2 tay đang chống cằm nhìn nó và tất nhiên, trên môi anh hiện hờn nụ cười dịu.

- Hải Đăng ! _ Đăng nói. Nó hơi nghiến đầu khó hiểu, Đăng như hiểu được ý nghĩ của nó, anh nói tiếp

- là tên của anh

- biết rồi _ nó đáp, không để ý đến ánh mắt tò mò của Đăng

- sao em biết ? _ Đăng hỏi, nó giật mình. Nó biết vì nó điều tra thông tin của anh mà, chả lẽ lại trả lời rằng “là do tôi điều tra thông tin, lý lịch của anh”. Không, như vậy thật ngu xuẩn – nó lắc đầu.

- Bạn kẻ _ nó lấy cái lí do có lí nhất để trả lời, mặt hơi cúi xuống vì sợ bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Đăng. Thật ra là nó không biết nói dối, nhưng từ bây giờ, nó phải tập cách nói dối thôi !

- à vậy sao ? _ Đăng gật gù. Bọn con gái đang thập thò thập thụt bên ngoài cửa lớp, mặt đũa nào cũng lăm lăm lét trông gian vô cùng. Nó khẽ rung mình khi thấy những ánh mắt không mấy thiện cảm đang phóng điện xẹt xẹt vào nó. Trong lòng nó thầm suy nghĩ “kiểu này về sau mình hết sống yên ổn được rồi !” – lắc đầu ngao ngán. Sau đó nó lại gục xuống bàn ngủ tiếp, mặt cho Đăng ngồi đó. Cứ như vậy, trong lớp học có 2 con người, 1 người thì đang ngủ người còn lại chống tay nhìn cô gái ngủ trước mặt mình khẽ cười. ...còn bên ngoài, ồn ào xôn xao lao nhao không khác gì cái chợ.

Đầu cửa Nhà Hàng – Huy bước vào, hắn đã thấy ông Trương ngồi chờ hắn. Kế bên là cô con gái độc nhất của ông, miệng thì luyện thuyên nói hết chuyện này tới chuyện khác.

- xin lỗi vì đã để ngài chờ _ hắn bước tới, đầu hơi cúi xuống trông như xin lỗi. Thấy hắn, ông Trương tỏ ra rất vừa ý.

- à, không. Thật là vinh hạnh cho ta, ta nghe đồn rằng cậu rất ít khi ra mặt thậm chí còn không dùng 1 bữa ăn nào với đối tác của mình. Thấy tò mò nên ta mới đặt hẹn ăn trưa với cậu đây _ ông Trương nói, mắt nheo lại nhìn gương mặt đẹp không tì vết nhưng vô cùng lạnh lùng của người đối diện. còn Bảo

Trần thì cười hí ha hí hửng, trông cô tươi tắn hẳn ra. Hấn không nói gì, chỉ kéo ghế ra và ngồi xuống. Thấy vậy, Trần nhanh nhẩu gọi món

- cậu thấy con gái của ta như thế ?

- ý ngài ..?

- ồ, ta thấy rất thích cậu, và lại 2 đứa không phải đã quen biết nhau từ nhỏ rồi sao ?

- tôi không quan tâm đến con gái thừa ngài _ nói rồi hấn liếc nhìn Trần, từ lúc này tới bây giờ cô cứ nhìn hấn, gương mặt nhỏ biến đổi cảm xúc theo từng câu nói của hấn (chắc, tội nghiệp)

- vậy sao ? _ ông Trương gật gù _ nhưng ta vẫn giữ ý định muốn cậu làm con rể cho ta.

- thật hân hạnh, nhưng tôi...

- hà hà, không sao đâu. Ta sẽ để hai đứa có thời gian với nhau _ ông ấy xua tay, kẻ vuốt tóc đứa con gái yêu của mình. Hấn đã lường trước được chuyện này nên đã cũng đã chuẩn bị tâm lý từ lúc đầu

- Ba này ! _ Trần đánh nhẹ vào vai của ông, mặt thẹn thùng trong nhỏ xinh thật. Còn hấn thì vẫn im lặng... có lẽ là đang suy nghĩ về lời nói của ông Trương vừa này...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

trường sunshine giờ ra về - lớp 12A3

- quản lí Nhi, em mang xe về giúp ta nhé ? _ Đăng đang gọi điện cho quản lí của anh.

- dạ nhưng cậu sẽ lấy gì đi về ạ ?

- đi bộ _ anh khẽ cười, mắt nhìn xuống sân trường. Nó đang đứng dưới sân trường nhìn lên, thấy nó anh liền quơ tay vẫy vẫy. Miệng cười toe toét như đứa trẻ. Anh chạy từ lầu 4 xuống tới chỗ nó bằng tốc độ ánh sáng, khi tới nơi thì ngồi xuống thở hổn hển. Thở như chưa bao giờ được, nhưng miệng thì vẫn giữ nụ cười.

- ta đi thôi _ anh nắm lấy tay nó, bước đi. Vừa đi anh vừa huyết sáo trông thật yêu đời. Nó nhìn xuống tay anh, bàn tay này thân thuộc quá, cảm giác này sao thân quen quá ! Đăng đã không biết 1 điều, trong lúc anh vừa đi vừa huyết sáo, nó đã cười. 1 nụ cười đúng nghĩa. Nụ cười không giả tạo trong suốt 7 năm qua...

Trên đường về, mọi người ai cũng nhìn 2 đứa nó như nhìn người khác loài. Những ánh mắt ghen tỵ có, ngưỡng mộ có, tò mò có, xét nét có... Phải rồi, sao trên đời lại có cặp đôi đẹp như vậy chứ. Người con trai thì đẹp như người mẫu, đã vậy trên môi lại nở 1 nụ cười dịu dàng. Còn người con gái thì không khác 1 thiên thần với cặp mắt màu ngọc lam trong veo, băng lãnh thu hút ánh nhìn và gương mặt lạnh tanh vô hồn.

- tới nhà rồi ! _ nó lên tiếng, tay chỉ vào con hẻm nhỏ sạch sẽ ở phía trước.

- nhà em trong đó sao ? _ Đăng hỏi, quay sang nhìn nó. Nó gật đầu cái rụp thay cho câu trả lời của mình. Vừa lúc đó Ren từ trong hẻm đi ra và cậu đã nhìn thấy nó...

- Hey, Băng ! _ vừa gọi lớn tên nó, cậu vừa vẫy vẫy tay ra hiệu. Chân tiến lại chỗ nó.

- ai vậy ? là bạn em sao ? _ tay Đăng siết chặt lấy tay của Băng.

- phải ! _ nói rồi nó rút tay ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của anh. Cùng tiến về phía Ren. Đăng vẫn đứng đó với những suy nghĩ trong đầu...

- cậu ta là Trần Hải Đăng, con trai thứ 3 của ông ấy sao ? _ Ren hỏi. Nó không nói gì, chỉ im lặng và gật đầu. Thấy vậy cậu cũng im lặng theo. Cả 2 người mãi mê theo đuổi với những suy nghĩ của mình nên sau đó chẳng ai bắt chuyện với ai...

Quay lại chỗ Đăng lúc này

anh đứng thờ người ra, mắt vẫn nhìn theo nó cho tới khi bóng nó khuất mắt sau con hẻm. Quay người bước đi, trong đầu anh đang suy nghĩ đến Ren – đó là ai ? nó và cậu ở chung nhà sao ? Trên đường đi, anh ghé vào tiệm cà phê. . .đây là nơi yên tĩnh nhất đối với anh. Mỗi lần tâm trạng không được tốt thì anh tìm đến nơi này. Tiếng nhạc ballad dịu nhẹ văng vẳng xung quanh kết hợp với việc ngồi nhấp nháp 1 ly cà phê, nó sẽ giúp đầu óc nhẹ nhõm hơn. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

nè ! mấy cậu có thấy anh chàng mới vừa bước vào không ? Có ai biết anh ấy tên gì không ? _ 1 cô gái ngồi trong tiệm lên tiếng, nom ngoại hình khá là sang trọng, gương mặt thuộc loại bình thường nếu trút mấy lớp phấn trên mặt ra..

- hình như đó là super star của trường Sunshine á, Trần Hải Đăng

- đẹp trai quá ta ?

- nhìn ngoài đời còn đẹp hơn trong ảnh nữa ! _ 1 cô gái khác trong đám đó lên tiếng.

- ảnh sao ?

- phải, top 5 doanh nhân trẻ thành đạt nhất nước ta đó

- thú vị thật !

- Linh, cậu tính của anh ta ? hình như là có bạn gái rồi đó !

- bạn gái sao ?

- Phải. Nghe đồn là đẹp như thiên thần vậy

- mặc kệ ! vậy càng hay .Cậu có thấy tờ bỏ qua 1 món đồ thú vị nào chưa ? _cô gái tên Linh đó nói, nét mặt tự tin và vênh váo hẳn lên. Mắt nhìn Đăng không rời. . .

Dinh biệt thự Trần Gia – Huy đang đỗ xe trong gara và chuẩn bị đi ra. . .

- cậu chủ ! _ Kyo từ đầu phóng ra. Hơi nhều mảy, hẳn quay lại nhìn Kyo. Tâm trạng của hắn đang không tốt vì suốt buổi ăn cứ nghe Bảo Trân đọc thoại, làm nhái bên tai mà không làm gì được. Nếu là người khác, hẳn đã chôn sống từ lâu rồi. . .vì là người biết điều nên tên quản lý né đường cho hắn đi. Đúng lúc đó, Bảo từ trong nhà đi ra, vẫn cái dáng đi ngông nghênh, miệng huyt sáo trong anh rất yêu đời nhưng rồi sắc mặt anh biến sắc sau khi thấy hắn. Hắn thì vẫn vậy, nét mặt vẫn lạnh tanh chẳng hề buồn biểu lộ cảm xúc. Cả 2 đều lướt qua nhau như thể 2 người là người vô hình mà người kia không thấy được. . .

- chết tiệt ! _ miệng Bảo lầm bầm. Không biết là do vô tình hay sắp đặt mà đúng lúc đó Hải Đăng từ ngoài cổng đi vào . . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

anh đi đâu vậy ? _ Hải Đăng hỏi dù anh biết đó là 1 câu hỏi thừa.

- mày có nhiệm vụ giám sát tao à ? _ nói rồi Bảo lườn Đăng 1 cái sắc lẻm. Đi thẳng 1 mạch ra chiếc Vanquish đen bóng loáng và sành điệu đàng trước cổng. Đăng đứng đó nhìn theo, lâu lâu lại tặc lưỡi rồi lắc đầu. Hình như anh đã biết được chuyện gì vừa xảy ra.

- tôi đang trên đường về ! _ là cái giọng thánh thót lạnh lót như tiếng đàn của nó. Nó từ cửa hàng tiện lợi đi ra, vừa đi nó vừa nghe điện thoại.

- nhanh đi nhé, tôi đói bụng lắm rồi ! _ đầu dây bên kia là Ren. Nó tắt máy, cặp lồng mây mảnh mai của kẻ nhú lại. “ con trai mà cầu nhau cứ y như con gái vậy ” – nó lầm bầm. Nó nhìn qua nhìn lại, đường hôm nay vắng vẻ quá ! lòi từ trong cái túi nilong mà nó mua đồ khi nãy ra 1 hộp sữa. Vừa cầm hộp sữa uống nó vừa nhảy chân sáo, lâu lâu lại ngân nga vài câu hát. Đây là cái đáng về mà hiếm hoi lắm, phải nói là cả tỷ năm nó mới làm được 1 cái hành động đáng yêu và giống con nít thế này. Nhưng thật đen đui cho nó là cái hành động của nó vừa rồi đã được 1 người chứng kiến từ đầu tới đuôi và còn được quay lại nữa

- Thiên thần lạnh lùng ở sân bay ngày nào mà cũng làm được cái hành động đáng yêu như vậy sao ? _ Bảo phì cười, mắt dõi theo nó. Chiếc điện thoại nằm trong tay anh đang tua lại khúc nó vừa uống sữa vừa nhảy chân sáo.

Giới thiệu thêm nhân vật

Lâm Hoàng Ánh Linh (18 tuổi – người xuất hiện ở chap 13) là con gái của tài phiệt Lâm Hoàng Anh , là người rất có tiếng ở tp.Hồ Chí Minh này. Tính cách rất tự tin, hơi mưu mô và rất thích những gì thú vị

trường SunShine – lớp 12A3

- Cả lớp trật tự coi nào _ bà cô chủ nhiệm lớp 12A3 bước vào, đồng thời cầm cái cây thước gỗ gỗ vào sách. Nom đây là 1 giáo viên rất dày dặn kinh nghiệm. Sau khi nghe tiếng cô, cả lớp đều im lặng, ai về chỗ nấy...

- lớp chúng ta sẽ có thêm 1 bạn mới. Nào ! mời em _ Linh từ cửa đi vào, nụ cười tự tin đã trực sẵn trên môi cô từ lúc nào.

- xin chào các bạn, mình là Lâm Hoàng Ánh Linh. Vì là thành viên mới của lớp nên rất mong các bạn sẽ giúp đỡ ! _ tiếng xôn xao rộ lên..

- cậu là con gái của nhà tài phiệt Lâm Hoàng Anh phải không ? _ 1 HS đứng lên hỏi. Nhỏ mỉm cười, tay vuốt tóc.

- đúng vậy !

- Ô ! _ cả lớp “Ồ” lên, phải thôi ! vì trong lớp may mắn có 2 nhân vật tầm cỡ mà. Tiếng bàn tán xôn xao, bà cô bắt buộc phải dẹp loạn 1 lần nữa.

- Trật tự ! _ cả lớp im bật, bà cô hít 1 hơi rồi nói tiếp _ có bàn nào còn trống chỗ không ?

- sau Nhã Phương còn 1 chỗ thừa cô ! _ lớp trưởng của lớp lên tiếng. Cô gật gù rồi quay sang nói với Linh.

- em ngồi đó nhé !

- vâng _ Linh cúi chào cô rồi bước về chỗ ngồi. Nhỏ không quên quay sang nhìn Đấng nỡ 1 nụ cười tươi. Bắt gặp nụ cười như hoa của Linh, Đấng cũng cười đáp trả làm tim nhỏ đập bồi hồi..

Giờ ra chơi

“cộc cộc” – Linh dùng tay gõ nhẹ lên bàn Đấng

- xin chào ! _ vừa nói nhỏ vừa cười, đôi mắt híp lại trong vẻ thương vô cùng. Cậu ngược lên nhìn nhỏ, nờ 1 nụ cười nhẹ

- chào cậu !

- cậu có xuống căn tin không ? _ Linh hỏi. Còn Đấng thì nhìn Linh bằng ánh mắt khó hiểu.

- có nhưng sao cậu lại hỏi tôi ? _

- à, là vì mình nghe đồn cậu là hội trưởng hội học sinh với lại mình mới chuyển trường nên không biết đường tới căn tin. .nếu cậu đi đến đó vậy cho mình đi chung với ! _ ? _ Nghe Đấng nói xong nhỏ giật mình ! Vừa kịp lúc nhận ra mình mới hỏi 1 câu quá ư là lộ liễu nên nhỏ đính chính lại ngay.

- à, tất nhiên là được rồi ! _ Đấng thì không thể từ chối được. Linh thừa biết điều này nên mới nhờ cậu đó chứ ! “coi như bước đầu đã thành công” – nhỏ cười thâm trong bụng

Linh với Đấng đi song song vừa trò chuyện với nhau trong rất vui vẻ, làm bao nhiêu con mắt trên hành lang đều đổ dồn nhìn cặp đôi này. Tất nhiên là sẽ kèm theo cả tiếng bàn tán không ngớt

- Ủa ? đây là dãy lớp của khối 11 mà phải không Đấng ? _ Linh nhìn ngó xung quanh, đúng là dãy lớp khối 11 rồi. Rõ ràng là đến căn tin mà tại sao Đấng lại dẫn nhỏ đi đến đây ? hàng trăm câu hỏi đang liệt kê trong đầu Linh

- phải, là khối 11. Vì tôi có hẹn gặp 1 người đó mà _ Nghe Đấng giải thích, Linh mới vỡ lẽ ra. Cả 2 đứng chân tại cửa lớp 11A6 nói đúng hơn là chỉ có mình Đấng đứng lại, còn Linh chỉ tò mò đi theo như 1 cái đuôi.

Lớp 11A6

Nó đang ngồi ghi ghi chép chép cái gì đó trong rất thận trọng và chăm chú. Không để ý là có 2 thân ảnh đang tiến lại gần nó.

“cốc” – nó lãnh nguyên 1 cái cú đầu đau đặng mà không hề biết nguyên nhân là gì. Khựng lại, buông viết ra, nó lấy tay xoa xoa cái chỗ vừa bị cú. Ngược lên nhìn thủ phạm bằng ánh mắt lãnh đạm giết người nhưng bất gặp nụ cười tươi hơn ánh sáng mặt trời của người con trai đối diện thì mặt nó lại dần ra. Chính bản thân nó cũng không hiểu vì sao nữa.

- Đau ! _ nó thốt ra 1 từ, nhưng cũng đủ ý nghĩa cho tên con trai đối diện hiểu. Đứng nghe răng cười khi khi, đồng thời dùng tay vuốt ve đầu nó. Cả 2 người không để ý tới cô gái có vẻ như đang dư thừa đứng kể bên Đấng, nó và Đấng làm cho Linh từ bất ngờ này tới bất ngờ khác. Lần đầu là nhỏ bất ngờ vì nó, nhỏ còn lầm tưởng là nó đang nhìn 1 thiên thần chứ không phải người thường. Ấn tượng bởi đôi mắt to màu ngọc lam trong veo, lãnh đạm, gương mặt xinh đẹp. 1 vẻ đẹp tinh khôi và thuần khiết như sương mai. Đứng trước nó, Linh cảm giác mất tự tin hẳn. Từ vóc dáng đến gương mặt, mọi thứ đều hoàn hảo. Nhỏ vẫn chưa hết ngạc nhiên về nó thì hành động của Đấng còn làm nhỏ bất ngờ hơn. Khi nói chuyện với Linh cậu chỉ cười mỉm, ánh mắt của Đấng đối với nhỏ rất bình thường. Cử chỉ, lời nói và hành động của Đấng đối với nhỏ giống như những người khác mà thôi. Nhưng khi gặp nó, Đấng cứ như là 1 người khác...nụ cười tươi như nắng ấm và ánh mắt dịu dàng kia, Linh có cảm tưởng rằng, Đấng chỉ dành điều đó cho cô gái đối diện thôi...

- Đi ăn nào ! _ Đấng lên tiếng, vẻ mặt hồ hởi hẳn ra.

- không ăn, _ nó nói rồi từ tốn ngồi xuống, tiếp tục cầm bút lên viết. Đấng hơi thất vọng nhưng vẫn nín kéo nó cho bằng được

- sao vậy ? em không đói hả ? em có đói không ? hay anh mua đồ ăn cho em nhé ? _ Đấng hỏi 1 loạt mà lại hỏi nhanh nữa, làm như sợ có ai cướp mất lời anh vậy !

- không ăn _ nó lặp lại câu trả lời vừa nãy. Nhưng lần này nó gần giọng hơn. Chộp thời cơ, Linh chen ngang

- thôi, em ấy không muốn ăn thì thôi. Chúng ta đi nào ! _ Linh kéo tay Đấng bước đi. Nhỏ chẳng muốn ở đây tí nào. Còn Đấng thì miễn cưỡng bước đi theo Linh...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Ra về - trường Sunshine – Đấng đã đứng trước cổng chờ nó. Cậu liếc mắt tìm kiếm cái dáng người mảnh khảnh quen thuộc luôn xuất hiện trong tâm trí của cậu mỗi đêm trước khi ngủ...

- hey ! _ Đấng chặn đường nó. Nó ngược lên nhìn anh, cứ mỗi lần nói chuyện với anh nó đều phải ngược đầu lên như vậy. Thật mỏi cổ !!

- cho anh đi chung với nhé.

- tùy ! _ nó trả lời, xong rồi bước đi một mạch. Đấng chỉ mỉm cười bước đi phía sau..

- người hôm qua... là ai vậy, Băng ? _ cậu hỏi. Nó khựng lại, người hôm qua ? là Ren sao ? Đấng hỏi vậy là ý gì ? Nó im lặng, không trả lời. Không đơn giản vì nó thấy câu này không đáng trả lời mà là vì nó không biết nói sao cho Đấng hiểu. Còn Đấng này giờ thì đứng yên đó, chờ đợi câu trả lời từ nó.

- sao không trả lời ? _ không chịu được nữa, cậu vọt lên phía trước. 2 tay vịn vai nó.

- không phải chuyện của anh ! _ âm điệu nhỏ nhẹ nhưng ánh mắt lạnh băng kia lại làm cho đối phương chùn bước. Ngạt tay của Đấng ra, nó bước đi...chậm rãi. Để lại Đấng đứng đó, ánh mắt khó chịu nhìn xuống đất.

Chuông vừa reo, Đấng đi ra khỏi lớp. Thấy vậy Linh cũng hốt hải đuổi theo.

- Á !! _ nhỏ chạy đụng phải 1 bạn học sinh đang đi ngược chiều lại làm đổ đồng sách cô bạn kia cầm trên tay. Bắt buộc nhỏ phải cúi xuống nhặt sách giúp.

- xin lỗi bạn !

- không sao, _ nhỏ trả lời, rồi sực nhớ tới Đấng. Linh cuống cuống chạy theo mong đuổi kịp Đấng. Kia rồi, nhỏ đã thấy anh nhưng nụ cười của Linh đã vụt tắt khi nhìn thấy nó. Nhỏ khựng lại, rồi tìm 1 chỗ để quan sát...và tất nhiên, nhỏ đã chứng kiến hết đầu đuôi của câu chuyện. Ánh mắt không giấu vẻ ganh ghét với nó.

- con nhỏ chết tiết ! sao Hải Đăng lại quan tâm nó tới mức độ như là... _ Linh im bật, 1 ý nghĩ đang lóe lên trong đầu nhỏ... không lẽ..

Nhà nó

- hey, bị sao vậy, Băng ? _ Ren hươ hươ tay trước mặt nó. Nãy giờ nó cứ ngồi thừ 1 chỗ như pho tượng vậy. Nó giật mình khi nghe tiếng của Ren, hơi quay sang nhìn anh, hơi nhú mảy

- Gì ?

- sao nãy giờ cậu cứ ngồi thừ ra vậy ? Lại suy nghĩ gì nữa à ?

- [im lặng] _nó không trả lời, chỉ ngồi im. Nó cúi đầu xuống, mắt nhìn cái chân đang đá nhẹ vào chân bàn. Ren chỉ thở dài, nhưng rồi hơi mỉm cười vì nhìn nó giống những người tự kỉ quá..

- kế hoạch đã đi được bước nào chưa ? _ lần này là nó hỏi

- đang chờ bên T.K đồng ý để chúng ta làm nhà đầu tư của họ _ Ren dựa người ra phía sau, 2 tay chắp lên đầu, mắt nhìn lên trần nhà, anh nói tiếp _ Gia Huy quả là không dễ xoi với hần ta !

- Gia Huy ? _ Nó hỏi ngược lại, nhú mảy khó hiểu nhìn Ren.

- là người con thứ 2 của ông ta

- tôi không có thông tin về người này ?

- Nghe đồn là anh ta rất kỳ lạ, chỉ xuất hiện ở những sự kiện lớn thôi. Còn năng lực làm việc phải nói là rất xuất sắc, người ta gọi người đó là vị vua không ngai _ Ren nói, đó là bấy nhiêu thông tin mà anh biết về người tên là Gia Huy

- muốn đánh bại Hoàng Triệu, chỉ cần đánh bại người đó ?

- đánh bại được người đó không phải là dễ, nhưng nếu được thì Hoàng Triệu sẽ mất đi 1 cánh tay đắc lực... _ Nghe Ren nói, nó chỉ gật gù. Bây giờ nó chỉ suy nghĩ đến Gia Huy ! Người đó là ai chứ ?

Dinh biệt thự Trần Gia

Phòng 82

- Tôi nghĩ cậu đã quá lo xa rồi ! _ là giọng nói của Kyo. Hần ngồi ngay bàn làm việc, hình như là đang đọc gì đó. Nghe Kyo nói, hần gấp quyển sách dày cộm lại. Quay lại phía sau nhìn Kyo, thấy vậy nên tên quản lí nói tiếp

- có lẽ PLUS muốn làm nhà đầu tư của chúng ta vô điều kiện thật ! _ sự im lặng từ hần lại bao trùm cả căn phòng một lần nữa.

- đây là tài liệu, thông tin về những nơi mà PLUS đã đầu tư. Lợi nhuận rất cao. Cậu xem ! _ Kyo đặt tập tài liệu lên bàn. Hần nhanh chóng lật ra xem, xem 1 cách tỉ mỉ.

- tạm thời vẫn quan sát thái độ của PLUS và đừng để ba ta biết chuyện này ! _ hần nói nhưng mắt vẫn dán vào những dòng chữ dày đặc trên trang giấy ấy

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Tối nay trăng to quá ! cái dáng người con gái nhỏ bé, mảnh mai đứng nép bên cửa sổ. Đôi mắt màu ngọc lam trong veo như 2 viên tinh thể băng long lanh ngược nhìn trăng, ánh mắt của nó chứa rất nhiều tâm sự..

“ – Hạ Băng ! Tại sao khuya rồi mà con chưa ngủ nữa ? _ Người đó nói với nó bằng 1 giọng trách móc

- sao ba chưa đi ngủ ? _ nó dụi dụi mắt, tay ôm 1 con gấu bông.

- ta muốn ngắm trăng, nào lại đây ! Trăng đêm nay to lắm _ bàn tay to lớn của ông nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của. Bé nó lên, ông đi tới bên cửa sổ, nơi có thể nhìn ông trăng 1 cách rõ nhất.

- Oa ! Trăng đẹp quá ba ơi _ cô bé reo lên.

- Suyt ! Đây là bí mật của 2 cha con ta nhé. Đừng để cho mẹ con biết, con hứa với ta không ? _ Ông chìa ngón tay út ra, ném ánh mắt vui vẻ về phía con gái yêu của mình.

- tất nhiên rồi ! đây là bí mật giữa con và ba đó. _ cô bé nói, không quên dùng ngón tay út móc quéo lại với ngón tay của bố. Nở 1 nụ cười tinh nghịch. ”

- Ba ơi ! _ chiếc môi đỏ của nó mấp máy. Mắt nó cụp xuống, ánh mắt buồn rười rượi. Chắc đêm nay nó sẽ thức ngắm trăng quá ! có lẽ nó không biết rằng, tại 1 nơi nào đó. Trong 1 tòa lâu đài to lớn, có 1 vị hoàng tử cũng đang ngồi trên bệ cửa sổ ngắm trăng như nó. Đôi mắt xám tro của vị hoàng tử đó phản phát 1 nét buồn. Nỗi buồn dường như đang dằm sâu trong trái tim đã hóa băng hoàn toàn của chàng 1 cách vô thức.

Hôm nay nó đi học thật sớm, chủ yếu là đến để đợi Đăng. Nó cần có thông tin của Gia Huy và chỉ có Đăng mới có thể cung cấp thông tin tuyệt mật này cho nó mà thôi. Đúng như nó dự đoán, chiếc xe Lamborghini Reventon của Đăng đang từ từ tiến vào cổng. Nhanh chân nó chạy lại đứng trước ngay đầu xe.

“ Két ” – tiếng thắng gấp nghe thật chói tai. Đăng bước xuống về mặt bực mình lộ rõ

- em làm gì vậy ? Nếu tôi không thắng gấp thì em có biết là em sẽ gặp tai nạn không hả ? _ cậu quát lên. Nó hơi giật mình, chưa bao giờ nó thấy Đăng nóng giận như vậy. Cảm thấy mình hơi nặng lời, Đăng vội bào chữa

- anh xin lỗi, em có bị thương chỗ nào không ? _ cậu hạ giọng xuống, xin lỗi nó mặc dù người gây lỗi không phải là cậu. Thế nhưng vẫn đủ tâm trí để quan tâm đến nó. Nó chỉ lắc đầu, tiến lại gần Đăng và thì thầm vào tai cậu

- lên sân thượng đi, tôi chờ ! _ Quay lưng nó bước đi thẳng, chẳng thèm ngo lại. Để Đăng lại đó đứng ngẩn ngơ, anh bất giác mỉm cười.

Sân Thượng – “cạnh” tiếng cửa mở. Đăng bước vào, nhìn qua nhìn lại kiểm nó. Nó đã đứng đó đợi anh như lời nói, mái tóc dài đen nhánh của nó bay phất phơ trong gió sớm.

- Hạ Băng ! _ Đăng kêu nó. Nghe tiếng Đăng, nó quay lại, tay nó vẫy vẫy ý muốn Đăng tới gần nó hơn. Cậu cười nhẹ, ánh mắt âu yếm nhìn người con gái trước mặt.

- hôm qua...xin lỗi ! _ Nó ngập ngừng. Đăng nhìn nó, rồi ánh mắt lại nhìn xuống sân trường.

- không sao cả !!

- ...tôi nhờ anh 1 chuyện được không ? _ nó cũng nhìn xuống sân trường để tránh ánh mắt dò xét của Đăng.

- em muốn nhờ chuyện gì ?

- làm báo cáo về bài trình chiếu PowerPoint...tin học ấy. Nghe đồn là anh rất giỏi về máy móc.

- rất sẵn lòng giúp em ! nếu em rảnh hãy đến nhà anh rồi chúng ta sẽ làm báo cáo._ Đăng cười rồi xoa đầu nó, anh rời khỏi sân thượng. Để lại nó đứng đó cùng những ý nghĩ trong đầu. “ Thành công hơn mong đợi ! ” – nó nhếch mép. Nó kiểm soát được cảm xúc với Đăng, thông qua chuyện đó, nó có thể tìm cách mọi thông tin của Huy. Nhưng nó lại không ngờ cậu lại mời nó tới nhà, hy vọng sẽ tìm được thêm 1 tí thông tin về T.K !!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

8:30 sáng – nó đang đứng trước cổng Dinh thự Trần Gia...Sửng sốt, ngạc nhiên...Nó không nghĩ lại mình ngạc nhiên thế này, nó biết. T.K không phải là 1 tập đoàn nhỏ, cái tập đoàn ấy lớn mạnh tới nỗi vươn xa ra khỏi đất nước Việt Nam nhỏ bé này. Vì thế nó biết rằng những người có sức mạnh và thể lực như Hoàng Triệu và con trai ông ta sẽ không ở những nơi nhỏ bé bằng cái hộp như ngôi nhà nó đang thuê sống hiện tại. Nhưng nó không ngờ, cái dinh biệt thự này lại không lồ mức độ như thế. Nó cảm tưởng như mình đang là con kiến nhỏ bé đang đứng trước 1 cái cổng bọc thép to lớn kia... Nhanh chóng lấy lại tinh thần, nó bước đến cái màn hình nằm bên vách tường. Là màn hình cảm ứng ư ? tay nó khẽ chạm vào, rồi lướt đi. Sau 1 hí hoái thì nó cũng biết cách sử dụng. “cạch” – nó chạm vào 1 cái nút nào đó. Chiếc màn hình cảm ứng thụt vào trong. Sau đó, 1 cái bảng cảm ứng khác được đưa ra. Đó là máy kiểm tra dấu vân tay ! Giờ thì nó đã hiểu, cái dinh thự này thật chất là 1 máy tính được lập trình sẵn với cách quản lý an ninh tối tân.

- T.K quả là đáng gờm ! _ nó chẹp miệng. Sau đó nó tìm cách để trả cái màn hình về trạng thái ban đầu tức là lúc chưa kiểm tra dấu vân tay. “Nếu là dùng dấu vân tay của người trong nhà để mở cổng thì những vị khách đến viếng thăm dinh thự sẽ làm thế nào ? chắc phải có cách để thông báo vào bên trong chứ ! ” – nó suy nghĩ. Nói là làm, nó bắt đầu mở cái màn hình đó lần 2. Đúng như nó suy nghĩ, sau khi chạm vào cái nút xanh “connect” lập tức có 1 màn hình camera nhỏ hơn. Thông qua đó có thể nhìn vào bên trong, 1 người xuất hiện. Nhìn cứ như người hầu vậy.

- tôi có hẹn với Hải Đăng _ nó nói

- vậy cô chờ tí, khoan hẳn vào đã. Tôi đưa người ra đón. _ cô gái giúp việc kia nói. Xong rồi cái màn hình tắt ngấm. Kế đó, cái cổng thép to lớn kia từ từ mở ra. Theo đó nó cũng bước theo vào trong và quên mất lời dặn của cô người hầu. ... Khoảng khắc cánh cổng mở ra, nó như lạc vào 1 thế giới khác. 1 Tòa lâu đài cao trọc trời lấp ló sau khu vườn rộng lớn xanh mướt với những cái cây cao hiểm hoi. Từ đây vào tới nhà phải đi bằng xe hơi chắc, nếu đi bộ có nước mà chôn chân. ...Nói vậy thôi chứ xem ra cũng gần, vừa đi nó vừa quan sát. Căn biệt thự này có cơ quan an ninh rất tốt, lâu nó lại thấy những những ánh đèn led nhỏ nhỏ màu đỏ nhấp nháy ẩn trong mấy cái cây cao ven đường mà nó đoán là camera ẩn. Sau cỡ 15 phút lẩn quẩn trong cái vườn kia, nó cũng lờ mờ tiến đến sân trước của tòa dinh thự. Mãi lo ngắm cây ngắm cỏ mà nó không để ý phía xa có hai con Rottweiler đang chạy lại chỗ nó (sau đây là phần quảng cáo giữa truyện: Rottweiler là giống chó có nguồn gốc từ Đức và là 1 trong top 10 giống chó hung hãn và nguy hiểm nhất). Nó chợt giật mình khi nghe tiếng chó sủa, quay lại nhìn và nó hoảng hốt cực độ khi nhìn thấy những 2 con Rottweiler phóng lại chỗ nó như 1 mũi tên lao đến, hàm răng to, sắc khỏe nhe ra, nước dãi chảy khắp khoang miệng. Mắt nó mở căng ra, hiện giờ não của nó như bị liệt đi và không còn suy nghĩ gì được nữa. Chỉ còn 2m nữa thôi là nó sẽ bị hàm răng to khỏe kia xé toạc ra.

2m 1m5 1m. ... 2 con chó nhảy phóc lên cao và chuẩn bị vồ lấy nó... “ Áaaaaaa ” – nó hét lên, ngồi thụp xuống, lấy 2 tay che lấy đầu. ...

Đừng ! Đừng ! – tiếng súng nổ vang lên, sau đó có tiếng ồn ào. Nó vẫn ngồi yên đó, đầu óc nó bây giờ chỉ có hình ảnh 2 con chó đang vurun tới tấn công lấy nó thôi.

- em không sao chứ ? _ là tiếng của Đăng. Cậu nhìn đôi vai bé nhỏ kia đang run lên vì sợ hãi mà không khỏi lòng. Sau khi nghe tiếng của Đăng, cái giọng ấm áp chứa đựng yêu thương thân quen kia nó cũng lấy lại được 1 tí tinh thần. Quay sang nhìn Đăng, gương mặt nó tái xanh, trắng bệch không tí máu. ...

- sợ..quá..! _ nó mấp máy, âm điệu đủ để cho Đăng nghe. Cậu ôm nó vào lòng, trấn an nó...

- không sao nữa, ổn rồi _ cậu nói, lòng đau tắt lại. Nếu tí nữa Đăng không đến kịp thì người con gái này sẽ ra sao chứ. Thật là Đăng không dám nghĩ tới...Nhưng hình như anh vẫn còn 1 điều thắc mắc....

- còn...2 con chó...? _ nó chợt nhớ tới 2 con Rott xem tí nữa là lấy đi sinh mạng của nó. Khẽ nhìn qua con chó bắt máu, nằm im nhưng vẫn chưa chết. Nghe nó hỏi, Đăng chỉ lắc đầu.

- anh không biết vì sao nhưng anh không có bản trọng thương 2 con Rott ấy. Vì nó là thú nuôi của anh cả _ Đây chính là điều mà Đăng thắc mắc, ai cả gan dám bản thú cưng của Gia Bảo chứ. Lúc trước, đã có 1 người hầu bị Bảo hành hạ chỉ vì quên mang thức ăn cho 2 chú chó này...vậy mà bây giờ..

- không phải anh làm...? _ nó hỏi lại. Đăng chỉ gật đầu, sau đó đưa 2 bàn tay lên cho nó xem.

- cậu ba, chúng ta diu cô ấy vào nhà thôi _ đám người giúp việc lên tiếng. Và tất nhiên, mọi điều tốt cho nó Đăng đều chấp nhận. Bế nó lên rồi cậu đi vào nhà, không quên quay lại dặn những người giúp việc

- đưa bác sĩ tới băng bó cho Roy và Run đi, nhớ là cẩn thận nhé nếu mọi người muốn sống yên với anh cả ! _ đám giúp việc chỉ cúi rạp thay cho câu trả lời.

Ở 1 góc nào đó của dinh thự, 1 người con trai đang ngồi trên chiếc ghế bọc da báo. Phì phèo điều thuốc, mắt liếc nhìn cây súng trường tự động M16A1, ở đầu súng vẫn còn xì khói..

- mất đi 2 con Rottweiler... cũng tiếc thật ! _ Bảo nhếch mép.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Hiện giờ nó vẫn đang yên vị trên tay Đăng, nó thì ngồi im nhưng đôi mắt của nó lại nhìn lảo liên. Có lẽ là nó đã lấy lại tinh thần và tiếp tục công việc thăm dò. Đăng dừng lại căn phòng số 84, nhẹ nhàng đặt nó xuống để mở cửa. Việc đầu tiên nó làm khi bước vào phòng Đăng là đưa mắt tìm xem có camera hay không ? Không có ! sau 1 lúc căng mắt ra tìm kiếm, nó đưa ra kết luận. Bây giờ nó cũng để ý đến bức ảnh to treo ở phòng khách. Bước lại gần để nhìn kỹ hơn, là 1 người phụ nữ rất đẹp chụp cùng 3 cậu nhóc.

- đây là...

- là mẹ và anh _ Đăng đã đứng kề bên nó từ khi nào. Tay cậu vuốt lấy khung ảnh. Nó gật gật, Đăng không nói thì nó cũng biết. Nó có thể nhận ra gương mặt của Bảo và Đăng lúc nhỏ. 3 cậu nhóc, 3 sắc thái biểu cảm khác nhau. Gia Bảo thì cười rõ tươi, mắt híp lại. Đăng chỉ cười mỉm, gương mặt con nít ngây ngô còn. .cậu bé có đôi mắt xám kỳ lạ kia. .nụ cười của cậu là 1 nụ cười ảm áp, ảm áp hơn cả nụ cười của Đăng bây giờ. Ngón tay của nó bất giác đưa lên, chạm vào hình của cậu bé có đôi mắt xám tro.

- Đó là anh hai, lúc đó trong anh thật hạnh phúc _ Đăng cười buồn, ánh mắt xốt xa nhìn người trong hình.

- còn bây giờ ...?

- bây giờ, rất tệ !

- như thế nào ? _ Nó hỏi, phải cứ như thế đi, từ từ Đăng sẽ khai hết ra cho nó. Cậu quay lại nhìn nó làm nó hơi nhột gáy, nó biết là lợi dụng Đăng như vậy là không tốt, dù sao Đăng cũng giúp nó rất nhiều nhưng nó biết làm sao được. .bất chấp làm người xấu thôi !

- em muốn biết à ? _ nghe cậu hỏi, nó gật cái rụp không suy nghĩ.

- anh hai đã khác xưa rất nhiều. Chuyện bắt đầu từ ngày hôm đó _ hít 1 hơi Đăng nói típ _ Mẹ là người phụ nữ có thể nói là đẹp nhất, là người duy nhất mang lại tình yêu thương cho tụi anh vì từ nhỏ, ba không quan tâm tới con cái gì cả. Chính vì vậy nên chúng anh yêu mẹ rất nhiều. Trong ba người, anh hai là người yêu mẹ hơn cả tụi anh. Ngay từ nhỏ, anh ấy đã bám theo bà không rời, không bao giờ xa bà nửa bước. Lúc đó, có thể nói là khoảnh khắc mà anh ấy trân trọng và hạnh phúc nhất. Nhưng rồi vào đêm đó, 8 năm trước, bà ấy qua đời vì căn bệnh tim. .và tất nhiên là người shock nhất là anh hai. Từ lúc đó, anh ấy đã không còn cười nữa nhưng đó vẫn không là vấn đề lớn. Mãi đến khi mẹ mất 2 tháng, tụi anh vô tình phát hiện ra 1 sự thật. Lúc con bệnh tim của bà đến thời kỳ nguy hiểm và cần được phẫu thuật thì bị từ chối. .Em có biết ai đã từ chối cho bà ấy phẫu thuật không ? Là cha của anh đó. .Rồi ông ấy lại để cho mẹ anh trút hơi thở cuối cùng tại bệnh viện, là cái nơi lạnh lẽo không người thân thích. Ông ấy thật tàn nhẫn ! Lúc biết được sự thật, anh hai và anh cả đã rất tức giận. Anh hai giận đến nỗi đập bẻ đồ đạc trong nhà như 1 con thú hoang. Còn anh cả thì đánh đập hành hạ người giúp việc trong nhà để thỏa mãn cơn giận của mình. .Rồi sau việc đó, anh hai trở nên lạnh lùng, bất cần và chỉ biết vui đùa vào học. Anh cả cũng thay đổi, thay vào 1 con người trầm tính hiền lành là một người tàn nhẫn, nóng tính và rất hung hãn bây giờ _ Đăng thở dài thườn thượt. Nó im lặng, nó cảm thấy có 1 chút gì đó thương cảm cho cả Gia Huy và Gia Bảo. .vì 2 người giống nó chẳng ? Chỉ có trời mới biết nó đang nghĩ gì !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

“Choảng” – tiếng động phát ra ở bên ngoài. Tiếng ồn ào rộ lên. Đăng và nó vẫn đang ngồi bàn luận với nhau đến khi có giọng nói kia vang lên

- con giúp việc chết tiết ! _ Đăng đột nhiên rời khỏi bàn và đi ra ngoài sau khi nhận ra cái giọng nói đó. Thấy vậy nó cũng đi theo. Nó lặng người khi nhìn thấy cái cảnh trước mặt nó: Gia Bảo đang nắm tóc của 1 người giúp việc. Ánh mắt nhìn cô đỏ ngầu, giận dữ. Trông cô gái kia thật nhỏ bé trước anh, miệng rít xin lỗi. Đăng từ từ bước tới, Bảo ném cái ánh nhìn khó chịu về Đăng. .

- đã có chuyện gì xảy ra vậy anh ? _ Đăng hỏi, mặc có cái ánh mắt khó chịu kia cứ phóng điện liên tục.

- con điên này dám làm dơ bộ đồ của tao.

- Nhưng em ấy cũng bị thương !

- thật là. . .có phải chuyện của mày không ?

- không phải nhưng đây cũng là người làm trong nhà, anh không thấy hành hạ 1 cô gái yếu đuối chỉ vì cô ấy làm dơ bộ đồ của anh sao ? _ Đăng nói đồng thời đặt tay lên vai Bảo như có ý khuyên nhủ.

- tao nhìn thấy mặt trời trước mày 3 năm, đừng có mà lên mặt với tao ! _ Bảo hất phăng tay của Đăng ra, mắt lờm ngáy trong rất đáng sợ. Nó thì quay đầu bỏ đi, chỉ là xích mích nội bộ với nhau thôi, không có gì hay ho để coi cả.

- cút hết đi, đây là trước cửa phòng tôi ! _ Nó ngưng lại, giọng nói trầm âm này không phải của Đăng, càng không phải của Bảo. Vậy là ai ? Nó quay ngoắt lại. . . Cái thân hình to cao như người mẫu đứng tựa vào tường. Đôi mắt xám tro lạnh lẽo, cô độc nhìn thẳng vào đôi mắt nâu hổ phách của Gia Bảo.

- cái quái gì thế ? _ Bảo nói

- giải tán hết đi ! _ Đăng ra lệnh cho đám giúp việc

- mẹ kiếp. . .trễ rồi ! _ Bảo chợt nhớ tới cái gì đó rồi nhìn đồng hồ, quay sang nhìn đũa cột nhưng có tí gì đó gọi là giận dữ _ mày không có tư cách ra lệnh cho tao. _ nói rồi anh bỏ đi luôn .Huy ngược lên nhìn Bảo, đôi mắt của hắn không còn màu xám tro vốn có nữa, thay vào đó là màu mắt trắng đục cộng

thêm tiếng bóp tay rần rắc nhưng gương mặt lại không biểu lộ cảm xúc.

- em về phòng đi. _ Đăng quay sang nói với nó, rồi lại đi đến chỗ Huy xì xào gì đó. Nó cũng chẳng phải là người nhiều chuyện nên cũng ngoan ngoãn về phòng. Chợt nhớ tới cái gì đó, chân nó bước vội về phía phòng 84. Nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại, nó từ từ tiến đến bàn làm việc của Đăng. Đưa mắt nhìn 1 lượt kệ sách, chỉ toàn sách về công nghệ thông tin và ngoại thương. Nó đi tới cạnh bàn làm việc, tay kéo hộc tủ ra. Hơi mỉm cười, nó lôi 1 tập giấy từ trong đó ra. Tay nó thoăn thoắt liên tục, nhanh như chớp. Lần này thì gương mặt nó tươi tỉnh hơn hẳn khi thấy 1 cuốn sổ. Không chần chừ nó lật cuốn sổ ra, toàn bộ là ghi chép về T.K và Gia Bảo, Gia Huy và...Hoàng Triệu. Suy nghĩ 1 hồi lâu, nó bỏ cuốn sổ vào cặp. Nhanh nhanh thu gọn mọi thứ như ban đầu, sẵn tiện thu dọn đồ đạc ra về. Nó đã tìm được thứ cần tìm rồi, không cần ở đây nữa.

- em về sao ? _ Đúng lúc đó Đăng bước vào. Nó không trả lời, chỉ cậm cùi gom đồ bỏ vào giỏ.

- vậy thì anh đưa em về nhé ?

- không cần. _ nói rồi nó lao thẳng ra khỏi cửa. Để Đăng đứng yên nó, ánh mắt khó hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

“Cạch” – cửa nhà nó mở. Bước vào, cảm đôi giày trên tay, nó bước đi uể oải. Ren từ phòng bếp đi ra, miệng ngậm miếng bánh mì nướng, tay ngải ngải đầu. Nom mới vừa ngủ dậy đây mà..

- cậu đi đâu vậy ? kiểm cả buổi sáng... _ Ren nói

- tới dinh thự Trần Gia _ nó trả lời, không màn tới ánh mắt ngạc nhiên của Ren, nó nói tiếp.

- kiểm có họp nhóm để lấy thông tin

- thế có được gì không ? _ Nó đưa cuốn sổ trước mặt Ren, làm anh ngạc nhiên tập hai. Tính vợ tay lấy cuốn sổ thì bị nó rút tay lại, nó nói tiếp

- tôi muốn xem qua trước ! _ nói rồi nó phóng lên lầu.

ngồi chong càm, tay lật từng trang một. Cũng chẳng có gì mới, những thông tin sơ khai về T.K mà nó đã học thuộc trong đầu từ lâu. Lý lịch của cả 3 người con cũng chẳng có gì nổi bật ngoài cái tên và chức vụ trong tập đoàn. Nó lắc đầu ngán ngẩm, có lẽ nó đã tốn công vô ích rồi. Nó cứ lật từng trang 1, đôi mắt dừng lại nhìn vào tấm ảnh đã sờn cũ, nét chữ bị nhòe đi và trang giấy vàng thấy rõ.

“Hải Đăng lúc 6 tuổi” – ghi chú phía sau tấm ảnh. Nó không hiểu sao nhìn gương mặt này rất quen, quen lắm và thân thuộc với nó nữa. Hình ảnh cậu nhóc mập mờ trong ký ức nó... Nó đã gặp Đăng sao ? nó cũng chẳng nhớ nổi nữa. Dẹp suy nghĩ đó sang 1 bên, nó lật trang kế tiếp. Càng về sau, cuốn sổ càng ghi nhiều điều mới mẻ mà nó chưa từng nghe qua tất nhiên là liên quan đến 3 cậu ấm nhà Trần gia và T.K hùng mạnh. Mắt nó mở to ra, đây chính là toàn bộ thông tin chi tiết về Bảo, Huy, Đăng, Hoàng Triệu và T.K được ghim lại. Càng đọc, nó càng bắt ngờ hơn nữa..

Profile

Tên: Trần Gia Huy

Giới tính: Nam

Ngày sinh: 15/11

Nhóm máu: B

Tốt nghiệp trường Đại Học Bách Khoa – Đại Học Quốc Gia, tp.HCM

Xếp Loại: A

- chỉ mới 19 tuổi thôi mà đã tốt nghiệp Đại Học rồi sao ? không thể tin nổi _ nó nói. Đôi mắt chú ý đến dòng chữ viết phía dưới. “ được đặt cách học thẳng lớp 10 năm 13 tuổi ” – nó lắc đầu. Nó chỉ mới bắt đầu chương trình lớp 10 năm 15 tuổi thì hần đã nhảy cóc lên lớp 10 vào năm 13 tuổi trong khi đó chương trình mà hần phải tiếp thu là chương trình của lớp 8 mà thôi. “ Quả là đầu óc của thiên tài ” – nó chép miệng. Cứ thế, nó cứ đọc mãi cho đến khi chú ý tới dòng chữ đỏ được viết phía sau cuốn sổ “ Ngày 27/11 ký hợp đồng với Tập Đoàn Venus. Địa điểm: Khách sạn The King, thời gian: 18h ” – nó nhếch mép cười khẩy. Cái bộ não của nó lại đang toan tính điều gì đó.

Nó ưỡ ỏai dậy sớm làm vệ sinh cá nhân để đi học. Tối qua phải gần 3 giờ nó mới ngủ. Khoác lên mình bộ đồng phục trường Sunshine, trong nó đã đẹp rồi còn đẹp hơn nữa. Mái tóc vẫn không buộc lên, xõa dài, bóng mượt. Không khí của buổi sáng sớm thật trong lành, những đám mây trắng bay bồng bênh trên nền trời xanh biếc. Những chú chim cất tiếng hót đón ngày mới. Nhưng có ai biết, đây cánh cửa là mở đầu cho 1 ngày mới, đón những điều tuyệt vời hay chính là lối dẫn đưa chúng ta tới những chuỗi việc mà ta không ngờ...

Vừa bước đến cổng trường, nó bắt gặp được vô số ánh mắt nhìn nó không thiện cảm. Dù là mới sáng sớm, học sinh tới trường không nhiều nhưng cái ánh mắt đó, nó thấy thật ngọt ngào. Giờ nó mới để ý, những ánh mắt hình viên đạn được bắn ra từ những học sinh nữ. Nó cũng ngẫm hiểu ra được phần nào.

- đĩa mà đòi đeo chân hạc, tìm tới nhà của Hải Đăng cơ đấy. Đúng là đồ hồ ly, coi cái vẻ thánh thiện giả tạo này của nó nè. Có cái gì đâu mà tụi con trai cứ mất máu vì nó nhỉ? _ 2 chị 12 vừa đi ngang nó, cố nói thật to để cho nó nghe thấy, không quên ném ánh mắt khinh bỉ về phía nó. Tất nhiên là những gì 2 người vừa này nói, đều lọt vào tai nó hết. Hơi khựng lại, nhưng rồi nó lại sai chân bước tiếp. Nó không quan tâm, cho dù có bị cả trường này tẩy chay nó cũng mặc kệ. Nó vừa bước vào cửa lớp thì lập tức, những đứa con gái đều nhìn nó bằng cặp mắt còn đáng sợ hơn những đứa ở dưới cổng trường và sân trường. Gương mặt nó vẫn lãnh đạm bước về chỗ ngồi. Nhưng ... “rầm” – nó té ra sàn. Tiếng cười rộ lên. Nó đứng dậy, mặt nó vẫn lạnh tanh, bước về chỗ. Điều đó làm bọn con gái tức hơn.

- trò trẻ con _ nó mấp máy môi. Mắt nhìn ra cửa sổ.

Ở phòng âm nhạc – có 1 nhóm con gái. Đứa nào đứa nấy, mồm đều ngâm 1 điệu thuốc lá.

- nhỏ đó sao rồi? _ Là Linh.

- Chắc nó sống không lâu ở cái trường này nữa đâu chị _ 1 đứa khác lên tiếng.

- phải đó chị, đám cưa cẩm siêu sao của chúng ta sao? Nó tự tin quá rồi đó!

- Mới vừa vào trường thôi mà nó dám giờ thói hồ ly đấy. Thật là ảo.

- hừm, nếu vậy thì phải cho nó 1 món quà to hơn chứ. _ Linh cười khẩy. Ánh mắt nhỏ hiện rõ vẻ nham hiểm

2 tiết học qua đi, nó bước xuống căn tin. Hôm nay Đăng không đi học, nên chẳng ai đi chung với nó cả. “Cực nhọc rồi đây...” – nó suy nghĩ. Y như rằng, vừa bước đến căn tin thì bọn con gái ở dưới căn nhìn nó khinh bỉ. Xô xát nó mặt dù nó đã né sang 1 bên. Vừa lúc đó nhóm của Linh cũng đi đến căn tin. Nó cũng vừa mua xong cái bánh hamburger và ly cà phê. Nhưng, vừa mới quay người lại thì nó va trúng Linh đang đứng sau lưng nó từ bao giờ, rồi...

- á, mày vừa làm gì vậy con ranh? Đổ hết nước vào cả áo tao rồi _ Linh quát lên

- ôi đôi giày mua ở Thụy Sĩ của mình! _ Linh dậm chân đùng đùng. Quát mắt lên nhìn nó. Nó chỉ im lặng, không nói, mắt chăm chú nhìn vào mặt Linh. Rồi bước đi, không quan tâm. Làm Linh trở mặt ra nhìn nó.

- này, mặt dày thế? làm đổ nước lên người của tao rồi bỏ đi à? _ Linh nín tay nó lại, hét lên. Nó gạt phăng tay của nhỏ ra, quay lại nhìn Linh bằng ánh mắt sắc lẹm.

- tất cả là do lỗi của chị, chị đã sắp đặt trước mọi chuyện. Tôi...hoàn toàn không có lỗi _ Nó nhấn mạnh từ chữ 1, ánh mắt càng sắc hơn. Nhưng gương mặt vẫn lạnh tanh.

- ha, thật buồn cười. Mày nghĩ mày không có lỗi sao? Nhìn đi _ Linh cúi đầu nó xuống _ Nhìn vào đôi giày của tao này, nó có giá 2160 USD đấy. Tức là nó còn đáng giá hơn cái mạng của mày. Nhìn cho kỹ vào, là cà phê đấy? mày nghĩ cà phê để bôi đi à? _ Nhỏ hét lên 1 lần nữa.

- vậy thì sao? _ Nó lại càng dửng dưng hơn

- liếm sạch đi! _ Linh cười khẩy. Căn tin ngày 1 đông hơn, tiếng ồn ào rộ lên. Những đứa đàn em của Linh cũng ủa theo cuộc vui này

- phải đấy, liếm đi.

- thích thì tự làm đi! _ Linh trở mặt ra nhìn nó, nó dám cả gan nói vậy sao. Máu nóng của nhỏ đã lên tới não. Vung thẳng tay tát vào mặt nó

“Chát” – tiếng tát chói tai. Nó ngã xuống sàn.

- con nhỏ lếu láo. Ngày hôm nay chưa xong đâu. _ nói rồi nhỏ bỏ đi.

- đáng lắm.

- chị Linh phải mạnh tay hơn nữa chứ nhỉ?

- sắp có phim xem rồi, con nhỏ hồ ly kia bị đánh đáng đời lắm.

- híc, tội thiên thần của chúng ta quá.

... bla bla... tiếng ồn ào, bàn tán của những người đang vây kín chỗ nó. Nó đứng phất dậy, tay xoa xoa lấy gương mặt. Ánh mắt vẫn băng lãnh và chẳng có tí gì gọi là sợ hãi len lỏi trong ánh mắt ấy...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hôm nay lớp nó có tiết thể dục. Nó cũng công nhận đồ thể dục mặc thoải mái hơn là mặc đồng phục... nhưng cũng chỉ 1 phần thôi. Vì sau chuyện ở căn tin, nó lại bị gắn thêm cái mắc “Nhỏ lêu lạo”. Mọi chuyện còn rắc rối hơn...

Nó bước ra sân, cả trai lẫn gái đều quay lại nhìn nó. Nhưng ánh mắt này không phải là ánh mắt khinh bỉ nó, mà là ánh mắt ngạc nhiên. Tay áo thể dục thì nó xắn lên, để lộ cánh tay trắng trẻo. Tóc nó búi cao gọn gàng, để lộ rõ những đường nét trên gương mặt của nó. Chiếc cằm V-line hoàn hảo cùng chiếc mũi cao và không thể thiếu đôi mắt ngọc lam cuốn hút với cặp lông mi dài, cong vút.

- tao ghét phải công nhận nhưng nó đẹp quá mày ơi

- quan trọng là tâm hồn thôi, nó hồ ly thể kia. Mặt đẹp cỡ nào cũng chẳng ai quan trọng đâu

- thể mà tui con trai cứ đổ rầm rầm mới tức chứ..

- phải phải..

- tí nữa học bóng chuyền, hay là chúng ta...

- haha, Tuyệt, mày đúng là người của chị Linh _ đám con gái lớp nó đang bàn tán.

- lớp trưởng tập hợp lớp đi _ thầy thể dục bước tới, ra hiệu cho lớp trưởng. Sau khi nghe tiếng hô, cả lớp đều tập trung lại. Nó lười nhác bước tới, đối với nó, nó không ham môn thể dục là mấy...

- hôm nay chúng ta sẽ học về bộ môn bóng chuyền... ông thầy thể dục thao thao bất tuyệt về bóng chuyền, lịch sử ra đời của bộ môn thể thao này, rồi đến cách chơi... bla bla... _ được rồi, các em nữ tách ra làm 2 đội, các em nam cũng thế... _ sau đó, ông thầy hướng dẫn cách chơi. Khi thấy lớp đã nhuan nhuyễn việc ném bóng thì thầy cho bắt cặp ra chơi.

- Ok, lớp học rất tốt ! Nào các em chia cặp ra tập với nhau đi _ tiếng huýt còi vang lên kèm theo lời nói của thầy

- thời cơ tới rồi _ Tuyệt nháy mắt với những đứa con gái khác. Cả lớp từ từ tản ra, ai ai cũng có cặp. Nó thì cặp chung với lớp trưởng – Quân. Quân là con trai nên nó cũng yên tâm phần nào về việc bị tẩy chay ngay chính bạn tập của mình

- Bốp ! _ 1 trái bóng từ đâu bay vào người nó. “Chưa yên ổn được nửa tiếng thì...” – nó suy nghĩ, thầm thương số phận hẩm hiu của mình.

- Bóng này của ai vậy ? _ Quân lên tiếng. Tay cầm trái bóng xoay xoay. Tất thì, Tuyệt bước đến nói.

- là của mình đó, chắc do ném mạnh quá nên lệch hướng. Hi Quân trả lại cho mình nha... _ Cô nói giọng ngọt dịu nhất có thể.

- đây ! _ Quân ngây ngô trả bóng cho Tuyệt mà không biết đây chính là kế hoạch tẩy chay của cô. Sau khi nhò lấy được bóng thì quay đi, đồng thời nháy mắt cho những cặp đang đứng gần nó.

- Bốp, bốp ! _ 2 quả bóng khác lại “tấn công” nó. Lần này thì nó thấy hơi nhói rồi đấy. Khẽ nhăn mặt, nhưng rồi nó cũng giữ lại thăng bằng.

- Trời, 2 quả bóng này của ai nữa đây ? _ Quân quát lên. Nhi và Quyên – hung thủ của sự việc rụt rè tiến đến.

- là hai cậu à ?

- ừm... _ cả 2 gật đầu

- các cậu tập luyện cẩn thận tí đi, trúng Bảg hoài kia.

- sao cậu bệnh nó chứ ? Tại nó xấu xa quá tới nỗi quả bóng chuyền vô tri vô giác con ghét nó nữa mà ? _ Lần này là Tuyệt nói đỡ. Nhìn nó bằng nửa con mắt...

- nhưng... _ Quân chưa kịp nói lại thì những đứa con gái khác đều tán thành câu nói của Tuyết, cả đám đồng loạt ném bóng vào người nó. Nó thì mãi cúi gầm mặt xuống và đứng yên chịu trận. Giờ trông nó như cục nam châm hút các quả bóng vậy !

- Dừng lại ! _ Đẳng hét lên. Cả đám con gái đều quay sang nhìn cái người không – biết – từ – đâu – xuất – hiện kia. Đẳng nhanh chân bước lại chỗ nó.

- em có sao không ? Có bị gì không ? _ Đẳng hỏi dồn nó. Tuyết hơi lui lại, mím môi. Trong kế hoạch của nhỏ không có mặt Đẳng... _ Đáp lại những câu hỏi của Đẳng là cái lắc đầu của nó... _ Anh quay lại trừng mắt với những học sinh nữ khác

- bạo lực học đường, các em sắp tới sẽ mệt với hội đồng học sinh đấy ! _ Nói rồi anh diu nó đi. Đúng lúc đó ông thầy thể dục vô trách nhiệm kia xuất hiện, mặt vẫn ngơ ngác chưa biết gì....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Đẳng tí mỉ xem những vết bầm bầm ở ngay cánh tay nó mà không khỏi đau lòng. Những chỗ chỉ bị trầy nhẹ nhẹ, xước ngoài da cậu cũng tặc lưỡi lắc đầu xót xa... _ Nó nhìn cậu như muốn hỏi điều gì đó, nhưng rồi lại thôi. Mắt nhìn xa xa ngoài cửa sổ

- thật ra hôm nay anh không đến trường, nhưng vì nhớ ra chiều nay có 1 cuộc họp nên anh mới đến... _ Đẳng trả lời, tay vẫn hí hoáy dán băng keo cho nó. Nó se sẽ gạt đầu, câu hỏi trong lòng nó đã được giải đáp

- nhưng sao những đứa con gái lớp em lại đối xử với em như vậy ? _ Đẳng chăm chú nhìn vào gương mặt để tìm kiếm cảm xúc của nó... _ nhưng trông trái, nó vẫn im lặng và lạnh lùng. Nó không muốn nói ra, đơn giản là vì nói ra nó sẽ được gì chứ ? Cả 2 đều chìm vào sự tĩnh lặng...

Dinh thự Trần Gia

- Phương à, anh Huy có nhà không ? _ Bảo Trân nói, cô lảng xảng chạy lại chỗ của người giúp việc tên là Phương

- thưa cô Bảo Trân, cậu hai đang ở trên phòng nhưng cô... _ Phương chưa kịp nói hết câu thì Trân đã chạy tót lên phòng hấn.

“cạch” – cánh cửa phòng của hấn được mở ra tự nhiên. Đây là lần đầu tiên cô bước vào phòng hấn. Tĩnh lặng, cô nghe rõ cả hơi thở của người con trai đang ngủ trên giường. Nhẹ nhàng bước lại gần, căn phòng cũng không quá tối để cô nhìn rõ gương mặt này. Khi ngủ trong hấn thật hiền, nhưng điều đó vẫn không quật ngã sự đơn độc trên gương mặt người con trai này. Mắt cô chăm chú nhìn Huy rồi lâu lâu lại tủm tỉm cười...

- anh đẹp thật Huy à, đẹp nhất trong tất cả những người con trai mà em biết... _ Trân đưa tay lên toang vút cái sống mũi cao của Huy thì... “bật” – Huy cầm chặt lấy tay cô, mắt vẫn nhắm ghìen...

- đi ra _ âm điệu thật trầm, nhỏ nhẹ nhưng lại khiến cho người khác quy phục. Đây, 1 tổ chất của 1 thủ lĩnh...

- anh... anh dậy rồi sao ? em... _ Trân luống cuống lên như con gà mái muốn đẻ... mặt mày đỏ bừng vì ngượng

- đi ra... _ chưa kịp để cho Trân giải thích, hấn lặp lại câu nói đó 1 lần nữa. Trân ráng bước ra khỏi phòng, không để hấn lặp lại câu nói đó lần nữa... _ Tự nhiên người vào cánh cửa, cô thở hắt hắt, tim đập liên hồi.

Bên trong

hấn từ từ mở mắt, nhướn mắt nhìn sang tấm ảnh ở cái tủ sát giường. Đây chính là việc làm đầu tiên sau mỗi khi hấn ngủ dậy. Tay hất vớ thuốc an thần trông không vừa dùng lúc này xuống sàn, hấn bước đến bàn làm việc. Mở laptop lên và nhìn vào camera ngoài hành lang. Thông qua camera, hấn nhìn thấy Trân ở bên ngoài, cô đang đi qua đi lại, miệng lẩm bầm gì đó xong rồi lắc đầu nguây nguây. Trong hành động của cô thật buồn cười, có chút gì đó con nít. Chợt khung cửa sổ chat web cam hiện lên, 1 người đàn ông trung niên đang ngồi chiếm chệ trên chiếc ghế bành bọc da beo. Mái tóc ông đã lấm tấm bạc, ở đuôi mắt trái có 1 vết sẹo lồi lõm. Những vết nhăn trên gương mặt ông vẫn không đánh đổ được sự cứng nhắc và sự nghiêm nghị ở người đàn ông này. Đây chính là người mà chỉ cần nhắc tên đến thì cả hàng ngàn người khiếp đảm và nhiều tập đoàn phải nể phục – Trần Gia Hoàng Triệu.

- con bé đó chính là cảnh vàng lá ngọc của Bá Toàn, nếu như con không muốn gặp rắc rối với ta thì hãy chiều chuộng con bé cho đến khi ký kết hợp đồng đi... _ Ông ta nói. Giọng nói lạnh lạnh, dứt khoát, không trầm vang như hấn. Hấn chỉ im lặng, mắt không nhìn vào màn hình nhưng tất cả những lời ông Trần đều lọt vào tai và được bộ não xử lý.

Bên ngoài

- á, anh ấy lạnh lùng như vậy thì làm sao kết thân được ? _ Trân vò đầu bứt tóc. Ngồi phịch xuống sàn, mắt mếu lại như muốn khóc.

“cạch” – cánh cửa mở. Hấn đi ra, Trân quay phắt lại. Thay vào gương mặt mếu máo muốn khóc lúc này là gương mặt tươi cười hớn hở. Hấn chỉ liếc

nhìn cô, nhưng trong chớp mắt, đôi mắt hắn lại dịch chuyển sang chỗ khác. Đôi chân dài sai bước

- anh Huy anh Huy ! _ Trần í ới gọi tên hắn. Chạy thật nhanh, níu lấy vạt áo của hắn, cô cười toe

- bắt được anh rồi, hi, cho em đi chung với ! _ cô nhong nhèo. Tất nhiên câu trả lời của hắn là sự im lặng, nhưng Trần lại là người ngoan. . .cô, đi tò tò sau lưng hắn như cái đuôi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đặng nhìn vào gương chiếu hậu khẽ cười. Nó đang cuộn tròn nằm ngủ ở ghế sau, nhìn thương cực.

- ngủ như con mèo ấy ! _ Đặng phì cười. Vừa lái xem, lâu lâu cậu lại nhìn lên gương chiếu hậu, nở nụ cười hạnh phúc.

- umm. . . nó cựa mình ngồi dậy. tay dụi mắt rồi vuốt vuốt mái tóc. Mắt nhắm mắt mở nhìn ra cửa sổ

- em dậy rồi à ? _ Đặng hỏi

- đi đâu vậy ?

- về nhà em. . . _ Giờ nó mới để ý, cái ngõ nhà nó đang lù lù hiện ra trước mắt. Chiếc Lamborghini Reventon rẽ vào hẻm, đi hết con hẻm nhỏ, xe lại rẽ thêm 1 lần nữa. Chà ! Đặng ngạc nhiên, con hẻm mới vừa rẽ vào rất đẹp, không rộng rãi như đường xa lộ nhưng rất sạch sẽ. 2 ven đường có hàng cây xanh mát. Cậu không ngờ lại có 1 con hẻm đẹp như thế này, Đặng cứ nghĩ hẻm nào cũng như hẻm nào chứ. . .chạy tới khu nhà dân, những ngôi nhà ở đây thật đẹp. Nhỏ nhắn nhưng rất xinh xắn, đối với Đặng. Cậu đã có mơ ước được sống trong 1 ngôi nhà nhỏ thôi, nhưng thật ảm áp chứ không phải là dinh biệt thự to lớn như tòa lâu đài mà lạnh lẽo đến cực độ kia.

- tới rồi_ cái giọng lạnh lạnh của nó cất lên kéo Đặng về với hiện tại. Nhìn ngang mắt cậu là ngôi nhà màu trắng, không to cũng không nhỏ. Nắng vàng nhẹ rải lên cái sân cỏ nhà nó, thật yên ắng. Đặng chạy xe thẳng vào sân nhà nó, để bẹp những cọng cỏ non nằm phía dưới.

“ cạch ” – cánh cửa gỗ mở ra. Đây chính là cái cửa đi chính của nhà nó. Được Ren đặt từ tận Đức, chạm trổ rất tinh xảo. Thoạt nhìn thì người xem chỉ nghĩ là 1 cánh cửa gỗ loại đắt tiền bình thường nhưng nếu nhìn kỹ và chịu khó quan sát, người xem có thể thấy ở những chỗ được bo tròn, mài nhẵn và những chỗ được gọt thành những ô vuông vức. . . rất đặc biệt, khá là khác so với cửa gỗ bình thường. Gỗ này cũng là 100% là gỗ hoàn toàn tự nhiên. . . tất nhiên, 1 người như Đặng sẽ nhận ra được điều này.

- cánh cửa này chắc phải đắt tiền lắm nhĩ ? _ vừa nói anh vừa sờ vào như là đang cảm nhận. Không nhận ra nó đã mất hút ở đâu rồi. Đặng ngược đầu lên nhìn sau khi nhận ra xung quanh cậu thật tĩnh lặng. “ Quái lạ, vừa tức thì ở đây, giờ đâu mất rồi ? ” – cậu trầm nghĩ. Không nghĩ ngợi gì nữa, Đặng nhẹ nhàng bước vào nhà.

- Chà chà ! _ cậu thốt lên. Ngôi nhà còn đẹp hơn phía bên ngoài cả bội lần. Sân nhà được ép gỗ sạch bong, tường nhà thì 1 nửa ở phía dưới được ép gỗ, phần trên vẫn giữ nguyên. Cậu bước vào phòng khách, suýt choáng ngợp với những dụng cụ được chạm khắc bằng gỗ. Bàn, Ghế, đến những cái tủ, những chiếc đồng hồ, khung cửa sổ. . .tất cả đều được làm bằng gỗ. Ất hẳn chủ nhân của ngôi nhà là người rất ưa chuộng phong cách cổ điển. Đặng hơi nghi ngờ, nó đâu có vẻ gì là người ăn mặc theo lối cổ điển, rất hiện đại là đằng khác. Và lại, tất cả đồ đạc này chưa kể tới tiền mua căn nhà này và tiền đặt cánh cửa kia thì không phải là 1 con số nhỏ nếu không muốn nói là rất đắt tiền. Đặng tự hỏi, nó làm gì có số tiền lớn thế nhĩ ? Đúng lúc đó nó ở đâu lù lù xuất hiện.

- làm gì vậy ? _ hơi khó hiểu về nét mặt trên mặt Đặng. Mặt cậu nhìn thộn ra buồn cười gằn chết. Đặng ngược lên nhìn nó. Trái tim cậu đập rộn ràng như trống đánh. Thì ra khi này nó biến mất là đi thay đồ, lúc này, nó khoác lên mình chiếc áo thun trắng có in hình chiếc cánh đen, không phải là chiếc áo bó sát người nó nhưng người đối diện vẫn có thể nhận ra những đường cong nhu mì và tinh tế của nó. Đã thế thì thôi, nó lại mặc thêm cái quần thun đen ngắn ngang đùi nó, để lộ đôi chân trần trắng nõn nà mà lại thon thả. Nó di chuyển như làn khói mỏng, thật nhẹ nhàng, mong manh như làn khói vậy. Quả thật. . .1 thiên thần đang đứng trước mặt Đặng.

- gì ? _ nó khó chịu hỏi lại khi thấy Đặng cứ ngơ ngơ ra nhìn nó. Nghe tiếng nó, cậu giật mình quay lại với hiện tại. Đẹp trái tim đang đập như muốn rớt ra ngoài của mình. Cậu hỏi nó:

- nhà em đẹp nhĩ ?

- ừm. nó lơ đãng trả lời, sau đó quay người đi ra khỏi phòng khách. Đặng thấy vậy cũng đi theo nó. Thì ra là nó xuống bếp, căn bếp khá là đẹp, không vẻ cổ điển như phòng khách là mấy vì chỉ lại vài chiếc tủ, những bàn, những ghế là gỗ mà thôi. Nó loay hoay làm việc chẳng để ý đến Đặng, anh cũng muốn ngồi xuống và ngắm nó kỹ hơn nhưng ở ngôi nhà này vẫn có gì đó thu hút. Không chán chừ, Đặng bước lên cầu thang. Đặng chợt dừng lại trước cái cửa sổ vòm được làm trên tường ở lối đi cầu thang. Nó đúng hơn không phải là 1 cái cửa sổ vòm mà là 1 tấm kính vòm. Chăm chú nhìn những họa tiết trên tấm kính nhưng cậu vẫn không tài nào nhận nó vẽ gì ra. Đặng lùi xuống 2 bậc thang, bây giờ tầm mắt anh có thể nhìn bao quát cả tấm kính rồi. . .nhưng,

- thật à, vậy anh sống ở thành phố nào ?
- Chicago
- chà, trùng hợp thật ! _ Đăng thốt lên
- sao vậy, có chuyện gì với cậu sao ?
- đó là nơi tôi được sinh ra, trước đây tôi cũng đã từng sống ở đó.
- hey, Băng cũng thế, con bé cũng được sinh ra ở Chicago. _ vừa nói, Ren vừa vỗ vỗ vào vai nó.
- hai người là gì của nhau vậy ? _ Đăng nhìn thẳng vào ánh mắt của Ren. Ren chỉ hơi mỉm cười, sắc thái vẫn bình thản . Từ này tới giờ nó chỉ chú tâm vào đọc những cuốn tạp chí, ngay lúc này, nó ngược lên nhìn Đăng
- chỉ là anh em !! _ Nó và Ren đồng thanh, rồi cả 2 đều nhìn nhau.
- anh em sao ?
- ừ ! _ lần này là đồng thanh tập 2
- anh em họ hay là...
- chúng tôi có họ hàng với nhau thôi _ Ren nói, miệng cười trừ.
- vậy sao ! _ Đăng gật gù, chợt cậu nhìn thấy một quyển album hình đặt trong hộc tủ.
- tôi có thể xem được không ? _ Đăng ngược lên hỏi Ren, dù gì cậu cũng phải giữ phép lịch sự với chủ nhà.
- ồ cậu cứ tự nhiên ! _ Ren nói bằng vẻ phóng khoáng. Đăng cũng không ngần ngại, cầm quyển album lên xem từng trang một. Những hình ảnh trong quyển album chủ yếu là hình nó và hình Ren chụp chung với nhau từ lúc cả 2 còn bé.
- có vẻ như em lạnh lùng từ nhỏ, Băng nhỉ ? _ Cậu nói, hầu hết các tấm ảnh chụp đều không cười, thay vào đó là gương mặt không cảm xúc đẹp như tạc của nó.
- và đẹp từ lúc bé, phải vậy không ? _ Ren chen vào, liếc mắt trêu nó. Nhưng nó chẳng để ý gì tới cả hai. Mắt cứ dán vào cuốn tạp chí.
- Ồ, người này là... _ Đăng giờ lên 1 tấm ảnh có nó và Ren và một người đàn ông mặt đồ vest đen đứng dưới tượng Nữ Thần Tự Do. Đây là tấm duy nhất nó cười.
- đó là cha tôi ! _ Ren nhướn mày
- ông ấy giống vị chủ tịch quá cố của tập đoàn PLUS, chắc là người giống người thôi nhỉ ? _ Đăng ngây thơ nói
- phải chỉ là người giống người thôi ! _ Giọng Ren trầm xuống, tay nắm chặt lại, những đường gân xanh nổi lên. Ánh mắt giận dữ xen lẫn đau thương. Chợt ánh mắt Ren dịu lại, 2 bàn tay cũng nói lỏng ra. Anh quay sang nhìn nó, nó vẫn chăm chú đọc báo nhưng...bàn tay trắng muốt mịn màng đó lại nắm lấy tay Ren.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

- chuyện gì ? _ nó dẹp cuốn tạp chí sang một bên, tay đan lại mắt nhìn Ren đang đứng ngay cửa sổ nhìn theo đèn xe của Đăng khuất đi. Anh vội kéo màn cửa lại rồi nhanh chóng bước lại chỗ ngồi. Gương mặt nghiêm túc khác hẳn.
- chúng ta phải về PLUS trong đêm nay.
- vì sao ?
- Có sự cố rồi, nhanh lên. Không còn thời gian đâu, trên đường đi, tôi sẽ nói cho cậu biết rõ hơn.

- ừm !! _ nói rồi cả hai đều rời khỏi phòng khách, ai nấy trở về phòng của mình thu dọn hành lý.

“ring ring ring” _ tiếng điện thoại của Đăng reo lên.

- sao vậy Kyo ? _ Đăng nhắc máy

- cậu chủ, tôi đã điều tra ra được rồi ! _ Kyo ở đầu dây bên kia cất tiếng lạnh lạnh.

- sao, nói nhanh đi !

- cô Đường Hạ Băng, quốc tịch Hoa Kỳ. Theo lý lịch ghi lại, khi còn ở Mỹ, cô ấy tên là Catherine Ann Weas. Đúng là cô ấy có sống chung với người tên là Ren Clarkson từ lúc lên 10. Nhưng không hề ghi chép rằng là máu mủ thừa cậu chủ. Với lại tôi không tìm thấy bất cứ thông tin gì của cô ta nữa. Hình như thông tin đã được giấu kín tất cả thừa cậu chủ. Tôi sẽ gửi Profile qua cho cậu !! _ Kyo kết thúc bản báo cáo của mình. Đăng vẫn đang chìm vào những câu nói của người quản lý.

- kể cả ba mẹ ruột sao ? _ Đăng lên tiếng.

- vâng đúng vậy, có điều gì sao cậu ?

- à không được rồi. “tít” _ cậu im lặng, đầu óc của cậu đang nghĩ đến cha mẹ của Băng. Họ là người lạ đối với Đăng nhưng sao cậu cảm thấy gì đó thân thuộc, nhớ man man là đã gặp ở đâu rồi. Thoáng 1s, cậu lấy lại suy nghĩ và phóng xe đi.

Bar Canalis

“xoảng”

- con nhỏ ngu, mày làm ăn cái kiểu gì vậy hả ? _ Linh điên tiết gào lên khiến đám con gái phía trước co rúm, e sợ nhìn chai rượu vừa bị đập nát.

- ngoài dự đoán thôi chị... _ Tuyết rút rè nói.

“chát” _ mày còn dám nói nữa à ? _ Linh thẳng thừng tát Tuyết 1 cái làm con nhỏ ngã xuống sàn. Nhưng sau đó nhỏ thay đổi thái độ ngay lập tức, ngồi xuống ghế salon người run run.

- Nếu như Đăng biết tao đứng sau chuyện này sẽ thế nào chứ ?

- chị, tui em không khai chị đâu... _ Tuyết nói, tay xoa xoa bên má.

- được rồi, nhưng chị đây sẽ không dễ yên cho con nhỏ đó nữa đâu, trước khi để Hải Đăng biết chuyện. Chị em mình phải gửi quà cho nó mới được. _ Linh nói. Những tia độc địa hiện lên trong ánh mắt của nhỏ.

- Phải, một món quà làm nó sung sướng đến phát muốn chết ! _ Tuyết cười khẩy cùng với Linh. Những âm mưu thâm hiểm hại nó đã bắt đầu được dựng lên trong đầu 2 người.

chap 24

- cháu bé, lại đây ta hỏi một tí ! _ 1 người đàn ông lạ ngoắc nó lại, chiếc mũ lưỡi trai đội sụp xuống trông bí ẩn và có vẻ khả nghi. Nó cũng hơi e ngại.

- không sao, ta là bạn của ba cháu. Ba cháu đang ở một nơi và chờ cháu tới.

- ba tôi sao ? _ cái ánh nhìn nghi hoặc của một con nhóc 9 tuổi đủ để người đàn ông đó hiểu rõ ý nghĩ trong đầu nó.

- phải ! _ ông ta ngược lên, màu mắt xám tro ảo vờ, nụ cười nửa miệng được vẽ lên gương mặt, và tất nhiên, với đầu óc non nớt của 1 đứa trẻ chưa đầy 12 tuổi sẽ không nhận ra được ý nghĩa của nụ cười thâm nho đó.

- thôi không cần đâu, tôi sẽ liên lạc với ba tôi sau. _ Nó quay lưng toan bỏ đi thì đột nhiên lại ngất lịm và rồi không còn biết gì nữa...

- Ba ! _ nó giật mình, thức dậy, thờ hồn hèn.

- cậu sao vậy Băng ? _ Ren lau mồ hôi lấm tấm trên trán nó. Nó im lặng, mặt cúi gằm và đang điều chỉnh lại hơi thở của mình. Những kí ức đáng sợ kia một lần nữa lại bóp nghẹt trái tim nó, và mỗi lần tỉnh dậy, nó lại cảm ghép người đàn ông đã cướp đi tiếng gọi bố, tình thương gia đình của nó gấp vạn lần hơn nữa...

- sao cậu lại giúp tôi chứ, Ren ? _ Nó hỏi, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay.

- vì tôi cũng như cậu ! _ Giọng Ren trầm xuống...

- vì chủ tịch Paul sao ? nhưng ngài mất vì lao lực không phải sao ? _ Nó quay sang nhìn Ren.

- phải, nhưng thật ra là bị tăng huyết áp đột ngột do quá áp lực. Cậu có biết không, 4 năm trước, tập đoàn của chúng ta đã hợp tác với T.K. Plus đã đầu tư vào một dự án quy mô lớn với T.K bằng một khoảng tiền khổng lồ lên tới cả vạn chữ số. Lúc đầu cả 2 hợp tác với nhau rất tốt, lợi nhuận cao hơn bao giờ hết. Vậy mà hần ta..hần ta..lại ngấm đục khoét ngân quỹ của PLUS, cuồn đi hàng tỷ USD. Rồi không lâu, dự án đó thất bại. PLUS bị lỗ một số tiền lớn còn hơn cả số tiền đầu tư vào ban đầu. Ngay lúc đó, bố của tôi mới phát hiện ra rằng ngân quỹ của công ty không còn một đồng nào nữa, tiền lợi nhuận thì không được bao nhiêu. Bố tôi đã đến T.K hỏi vay tiền, vậy mà...không những không cho mà tên tàn ác đó lại phủ áo không quen biết với ông ấy. Trong lúc quá áp lực về kinh tế và tiền nong, ông ấy lại lâm vào căn bệnh tai biến mạch máu não và rồi...mất...Tên Hoàng Triệu gián tiếp giết chết bố tôi còn gì _ giọng Ren nghẹn lại, đôi mắt đỏ hoe. Nó nghe câu chuyện mà không khỏi xót lòng...ngài chủ tịch Paul đã cuồn mang nuôi nấng nó, nó coi ông không khác gì người cha thứ 2 của mình. Sự căm phẫn của nó ngày càng tăng cao...nó đã quyết, nếu không lật đổ T.K và trả thù cho bố thì nó nhất định sẽ sống cũng như chết đi... !!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Profile

Họ và Tên: Đường Hạ Băng

Sinh ngày: 29.06

Giới tính: Nữ

Nhóm máu: AB

Quốc tịch: American – Hoa Kỳ

Nơi sống: bang Illinois, tp.Chicago, U.S

- chỉ vậy thôi sao ? _ Đăng nói

- vâng, lý lịch chỉ có vậy thôi thưa cậu chủ !

- quá lạ ! tất cả thông tin đều được che dấu hết sao ?

- đúng là như vậy. Tôi nghĩ cô gái phải có gì đó rất bí ẩn và có một thế lực nào đó phía sau chống đỡ. Không đơn giản là một nữ sinh cấp ba đâu thưa cậu !

- ta cũng nghĩ thế !

- nhưng cô gái này có vấn đề gì tới chúng ta ạ ?

- ta có cảm giác đã gặp người này rồi, cả gia đình của cô ấy !

- vì vậy nên cậu muốn tìm hiểu thân phận của cô ấy sao ?

- phải, nhưng giờ ta mệt mỏi quá. Ngươi lui được rồi ! _ Đăng bóp trán, cặp lông mày nhăn lại rộ về mệt mỏi. Kyo nghe vậy cũng lui dần.

Rút từ điện thoại ra, Đăng mở đến nơi lưu trữ hình ảnh. Tấm ảnh của người đàn ông đó đã được cậu chụp lại.

- không hiểu, càng nhìn lại càng lạ mà cũng quen. Haizz ! _ Đăng dựa vào thành ghế, nhắm mắt lại thờ dài. Lúc đó phòng có tiếng mở cửa...

- ủa, anh cả ? Anh làm gì ở đây ?

- Giờ việc tao đến đây đây cũng cấm cản à ?

- chuyện đó...

- tao cần phần mềm nâng cấp bức tường lửa ! sao, mày có không ? _ Bảo thần nhiên thả người ngồi xuống ghế sofa, 2 chân gác lên bàn uy quyền.
- anh đợi tí, có lẽ nó lạc ở đâu đó ! _ cậu nói với Bảo, xong trở vào trong phòng.
- nhanh đi !
- đây, của anh đây ! _ Đăng trở lại sau vài phút, trên tay cầm phần mềm. Mắt nhìn Bảo đang nghịch điện thoại.
- ... _ Bảo vẫn im lặng nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại.
- đây là tên Jay mà ? _ Bảo nói câu không ăn khớp gì với câu của Đăng nói vừa nãy, đồng thời xoay chiếc điện thoại lại cho Đăng xem. Đó là chiếc điện thoại của Đăng.
- Jay sao ? _ Cậu ngồi xuống, hỏi.
- là tên giầu lô hàng G3 làm ông ta điên đảo một thời gian đó, mày có nhớ không ?
- vụ việc 7,8 năm trước phải không ? _ Đăng mở căng mắt ra.
- ừ, mà tên này đã chết rồi. Hắn có liên quan gì tới mày sao ? sao lại có hình của hắn ? _ Bảo dò xét
- không, người giống người thôi. Mà anh có biết gì về hắn nữa không ? Ví dụ như công việc và...gia đình ?
- mày có biết tập đoàn Tài Chính Vocas không ? tập đoàn được mệnh danh là “ ông vua kinh tế ” những năm 90 ở Chicago, ông ta chính là chủ tịch sáng lập ra nó. Và dĩ nhiên, để T.K lớn mạnh thì ông già đó phải thủ tiêu cái tập đoàn khi già rồi. Trước kia tên Jay này và ông ta là 2 người bạn học chung đại học, lợi dụng mối quan hệ đó nên ông ta dễ dàng lập kế hoạch làm sụp đổ “ ông vua kinh tế ” _ Bảo kể lại những gì mà anh biết.
- Vocas ? nó bị sụp đổ hoàn toàn rồi sao ?
- hà, phải, chính vì việc đó nên vào khoảng thời gian ấy, chứng khoán liên tục rớt giá thảm hại, gây ảnh hưởng không ít đến các công ty chứng khoán lớn nhỏ. Ông ta quá thâm hiểm phải không ?
- vậy còn gia đình...gia đình người đó thì sao ?
- nghe đồn rằng là có 1 vợ, 2 con nhưng sau đó thì do quá bần túng nên đã nhảy sông tự tử. Đạo này mày cũng nhiều chuyện quá rồi đó ! _ Bảo cầm chiếc đĩa được Đăng cho là phần mềm anh đang cần rồi rời khỏi phòng.
- có thật là tự tử không ? _ Đăng lăm bằm 1 mình. Trong đầu cậu đang phân tích những dữ kiện liên quan đến nó...

chào các bạn, vì mình cả tuần chỉ ôm đồng vờ và bài tập nên hầu như mình chỉ có thể đăng truyện vào cuối tuần và cũng rất cảm ơn các bạn đã đóng góp và ủng hộ truyện của mình !! :* chân thành cảm ơn !!

aaaaa xin lỗi các bạn, mình nhầm với quản lý của Gia Huy rồi :(

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

- ông Charlie, đã có chuyện gì xảy ra ? _ Ren nói
- thưa chủ tịch, có khá nhiều cổ đông không đồng tình việc chủ tịch tự ý đưa cô Catherine thành giám đốc của công ty con được phân nhánh ở Đông Nam Á và khu vực Đông Á vì có ý kiến cho rằng giám đốc Lee có kinh nghiệm hơn cô Cat đây ! _ người đàn ông trung niên mặc đồ vest nâu nói chuyện với Ren, nom ông ấy rất kính trọng anh.
- vậy sao, ai là người phản đối mạnh mẽ nhất ông có biết không ?
- thưa là tôi không biết, hầu như mọi cổ đông đều không ủng hộ chuyện này !

- hãy đặt 1 cuộc họp vào sáng mai. Tôi sẽ giải quyết ! _ Ren nói, nhìn thần thái của anh có vẻ anh đã có cách giải quyết vấn đề này.
- vậy tôi xin phép ! _ ông Charlie cúi chào anh rồi quay đi.
- ồ, cô Cat ! _ ông ta bất ngờ hô lên. Từ “ Cat ” hình như đã chui lọt vào lỗ tai của Ren, anh ngược lên nhìn nó.
- chào ông _ âm điệu nhỏ nhẹ và dịu dàng, có phần hơi kính trọng (tất nhiên, chứ bình thường là đi lướt qua rồi)
- à, chào cô. _ nói rồi ông rời khỏi phòng.
- không còn ai nữa đâu, cậu cố những thứ đó ra được rồi ! _ Ren cười nói, ánh mắt có ý trêu chọc. Trước mặt Ren bây giờ, nó không phải là một nữ sinh cấp 3 có vẻ ngoài tựa thiên thần bị gãy cánh mà là một người con gái bí ẩn. Chiếc kính nâu to che đi đôi mắt đặt biệt có thể hút hồn bất cứ ai của nó. Đôi môi được tô son đỏ nổi bật trên nền da trắng tươi mát. Nó đội chiếc mũ len che đi mái tóc dài của nó, làm nó càng bí ẩn hơn.
- sao vậy ? _ nó lơ câu nói của Ren
- đã có người phản đối về chuyện tôi đưa cậu lên làm giám đốc nắm quyền khu vực Đông Nam Á và Đông Á rồi.
- rất nhiều ý kiến phải không ?
- đúng vậy, nhưng năng lực của cậu. . .
- kẹ ! _ nó nói cố nhấn mạnh ý.
- được rồi, tôi chịu thua với tính cách của cậu. Với lại là vì tôi không thích tên Lee ấy. _ Ren nói, mắt khó chịu nhìn nó.
- ... _ nó im lặng, không nói gì.
- nhưng nếu cậu giúp tôi sa thải được giám đốc Lee thì tôi sẽ không bắt ép cậu phải chăm nom công ty con chu đáo và nộp báo cáo hằng tuần, hehe sao hả ? _ Ren cười ranh mãnh (tên này thâm thật)
- quân tử nhất lời ! _ nó nói, không quên liếc Ren một cái sắc lém. Nhưng Ren thì vẫn cứ nhăn răng cười.
- nhất ngôn chữ ha ha ! _ Ren trêu nó làm nó tím tái cả mặt bước vội ra cửa

16:00 pm

Nó đi dạo trên những con đường ở lòng thành phố Chicago rộng lớn và sầm uất, không khí ở đây thật mát mẻ, thật dễ chịu nhưng lại không thể làm lòng nó vui đi những nỗi buồn. Rồi đôi chân nó lại vô tình đi đến ngôi nhà trước kia nó sống. Nó lặng đi, căn nhà im lìm như lòng chủ nhân nó vậy.

“ Két ” – nó đẩy cửa vào. Chân dẫm lên những chiếc lá khô rơi đầy sân chứng tỏ bao năm qua không ai chăm nom ngôi nhà. Trước kia nó cũng đã hơn cả trăm lần tìm đến nhưng lại không can đảm bước vào vì sợ nước mắt nó sẽ rơi, vì sợ lòng nó lại tổn thương một lần nữa, và nó sợ những kí ức kia lại dày vò nó... Cánh cửa cũ nát xiên vẹo như muốn long ra khỏi bản lề, nó đứng yên một hồi lâu rồi bước vào.

Bên trong màn nhện giăng đầy ở các góc vách, bụi bám đầy. Chiếc màn cửa bay phất phơ càng khiến căn nhà đáng sợ hơn. Nó vẫn cứ bước đi, đưa tay lên chạm bức tường, chạm bàn ghế, chạm những khung cửa sổ bị long ra, chạm vào những chiếc tủ, thậm chí là ôm lấy tấm màn cửa. Sự thân thuộc ngấm vào tim nó, rồi dần dần tan ra khắp cơ thể. Nó ngồi xuống sàn, dựa lưng vào tường, mắt nhìn lên trần nhà rồi nhắm mắt lại và cảm nhận. . .

“ – BĂNG à, xuống đây đi con. Con sẽ ngã đấy ! _ Nó mở mắt ra, đó là mẹ nó, ngôi nhà không còn vẻ cũ kỹ như khi nãy mà thay vào đó là thật sạch sẽ và sáng sủa như 1 căn nhà mới xây.

- hihi, ngồi trên đây thích lắm mẹ ạ ! _ nó giật mình nhìn về phía chiếc tủ để tivi, một cô bé khoảng 5 tuổi đang ngồi vắt vẻo trên nóc tủ. Đó chính là nó !
- xuống đây nào, như thế nguy hiểm lắm, mau ! _ Mẹ nó hỏi, tâm trạng vẫn lo lắng. Nó vẫn còn kinh ngạc, nó không biết chuyện gì đang xảy ra.
- con không sao mà, mẹ xem nè xem nè mẹ nè mẹ xem nè... á _ cô bé đứng nhún nhảy chứng tỏ mình không sao nhưng không may lại. . .
- Băng à ! _ Mẹ nó chạy đến đỡ đứa con gái bị ngã nằm dưới sàn.
- Băng à, con có sao không, Băng ! _ bà hốt hoảng gọi tên nó.
- hihi, con không sao, không sao nnnnè !!! _ Cô bé chia tay ra, mắt cười híp lại khuôn mặt vẫn nhăn nhúm vì đau. Nó đứng yên nãy giờ chứng kiến tất cả, vội nhào đến chạm lấy mẹ. Nhưng... nó không với tới được, khoảng cách của nó ngày càng xa, xa dần, xa dần, rồi... ”
- MẸ ! _ nó hét lên, ngồi bật dậy, mồ hôi chảy bết cả tóc. Nó không biết nước mắt nó rơi từ khi nào nữa.
- mẹ... mẹ... mẹ ! _ nó úp mặt xuống gối, miệng cứ lầm bầm từ “mẹ” Mặt trời đã xuống núi, những tia nắng cố gắng len lỏi đến phút cuối cùng rồi tắt hẳn,

không khí căn nhà lại chìm vào nỗi hiu quạnh mà nó vốn có trước đây

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Việt Nam—dinh Trần Gia, bây giờ là 22:00pm

* hình như mình bị nhầm với quản lí của Gia Huy là Kyo với Hải Đăng thì phải á hihi *

Phòng 82

- cậu chủ à, cậu chủ, cậu chủ ơi ? _ Kyo miệng mồm mép dẻo như kẹo kéo. Gia Huy từ ngoài cửa sổ leo vào.

- cậu làm gì ngoài đó vậy, đây là lầu 3 mà ? _ Kyo ngạc nhiên hết sức. Gia Huy chỉ đứng phúi phúi cơ thể và áo.

- thưa cậu chủ, chủ tịch muốn gặp cậu ! _ Kyo nói, nghe vậy hắn cũng đi luôn ra khỏi phòng

“cạch” — tiếng mở cửa gay sự chú ý của ông Trần.

- con đến rồi sao, ngồi đi. Ta có chuyện cần nói rõ ràng với con ! _ Mặt ông vẫn giữ nét khiêm nghị bao năm không thay đổi, đôi chút lại tỏ vẻ lạnh lùng và cứng nhắc giống hệt hân hiện tại.

- đúng như con đang suy nghĩ là ta chỉ có một và một vấn đề với con hiện tại thôi. Là gì thì con cũng đã biết, con chính là người đại diện T.K kí kết hợp đồng với Venus, hơn nữa Venus lại là một Tập đoàn lớn mạnh ở khu vực Bắc Á và bắc châu Âu, hiện tại Tập đoàn của chúng ta đã có thể nói là phủ sóng toàn châu Á và lấn sang khu vực của Châu Âu, nhưng vì không khí ở vùng cận cực quá khắc nghiệt nên ta vẫn không đủ điều kiện phát triển thị trường, con hiểu chứ ? _ Dù đã gần 60 nhưng đôi mắt ông vẫn tinh anh và nhận rõ ra ý nghĩ mà hắn đang nghĩ trong đầu.

- ta biết con là người kiêu lời và không thích nói nhiều, ta chỉ cần con phải nhớ ngày 27.11 lễ kí kết sẽ diễn ra, và hôm nay là ngày 15.11. Con nghĩ thời gian từ đây tới đó sẽ đủ cho con chuẩn bị một buổi lễ quan trọng sao ? Hãy tiến hành chuẩn bị mọi việc từ ngày mai, ta trông cậy vào con ! _ Ông vừa dứt lời, hân chuyển hướng mắt nhìn thẳng vào đôi mắt ông và nhìn sâu vào đôi mắt ấy. Hắn đang trầm trồ với cái suy nghĩ : “ tại sao người chuẩn bị phục vụ buổi lễ lại là hắn, từ trước đến giờ việc đó do Đăng và Gia Bảo đảm nhiệm sao ? ”

- với năng lực của con, ta không ý kiến nhưng ta nghĩ con đã quá kém trong việc xã giao hoặc tổ chức một buổi lễ. Với một CEO như con vậy còn quá kém cỏi, làm sao sau này con quản lí tập đoàn tốt được ? _ Ông hơi cau mày khó chịu với ánh mắt của hắn.

Huy khép cửa lại, đầu óc của anh vẫn đang chạy xung quanh những câu nói của Hoàng Triệu khi này.

- ông nhầm rồi...tôi, chưa bao giờ có ý định sẽ trở thành đại cổ đông và quản lí tập đoàn đó... _ hân làm bầm, đôi mắt xám gang đầy xương mù nhìn về phía khoảng không trước mắt.

- cậu hai, ông chủ nói gì vậy ? _ Kyo nhanh nhẩu đón hắn từ cửa. Hắn không nói gì chỉ đi thẳng vào phòng trong. Kyo cũng bước theo, miệng gã vẫn nói tíu tít..

- người lui đi, nhức đầu quá ! _ cuối cùng thì hắn cũng lên tiếng, về mặt dừng dừng mâu thuẫn với câu nói.

Sau khi Kyo rời đi, hân bước đến tủ làm việc, một góc tủ bị bám bụi, ở đó có một bức hình. Hắn phúi phúi rồi lau lau tấm kính, hình ảnh hiện ra. Người phụ nữ tay bế một cậu bé, cậu bé đang ôm một món quà, đôi mắt ấy, đôi xám nhỏ bé kia đang nhìn vào món quà và dường như chẳng để ý đến người chụp hình và ống kính.

“ chúc mừng sinh nhật con, Gia Huy ” — tiếng nói vọng lên trong đầu hắn, ký ức đó, xin người đừng làm đau khổ một con người đáng thương như vậy nữa ...

“ tìng ” — tiếng chuông cửa mở reo lên, Ren vội chạy ra cửa. Trông dáng vẻ của anh lo lắng và đang trông chờ điều gì đó. Cửa mở, nó bước vào, đầu tóc nó xù lên, và lấm lem cát, nước mắt đã khô nhưng đôi mắt lại sưng húp. Trẻ ba tuổi cũng nhận ra rằng nó vừa trải qua việc gì đáng sợ đến phát khóc.

- Cậu đi đâu vậy hả ? Cậu luôn làm mọi người lo lắng, cậu có biết không Hạ Băng ? _ Ren quát nó, lúc nó biến mất, anh như ngồi trên đống lửa, điện thoại không liên lạc được, anh càng điên tiết hơn. Nó không nói gì, chỉ lấy chiếc điện thoại ra và đặt vào lòng bàn tay Ren rồi nó đi luôn về phòng, không nói gì thêm. Nhanh tay Ren bật nguồn điện thoại nhưng... nó đã cạn hết pin. Thì ra đây chính là lý do anh không tài nào liên lạc được với nó. Anh bước đến bàn phòng khách rồi ngồi xuống gọi pizza hoặc thứ gì ăn được, tiện thể anh cũng muốn biết nó đã làm gì trong thời gian vừa rồi.

Nó vừa tắm xong và bước ra khỏi phòng, nó đến và ngồi đối diện với Ren, thong thả cầm chiếc sandwich mà ăn. Nó không nhìn Ren vì nó biết Ren đang giận lắm, nhưng nó không quan tâm. Nó không muốn ai phải thương hại nó, nhất là Ren. Cả không gian yên tĩnh bao trùm lên 2 người, Ren nhìn nó bằng ánh mắt chờ đợi xen lẫn khó chịu, nó lại nhìn miếng sandwich như kẻ thù của mình và...rất có khả năng sẽ “nghiền” chúng ra từng mảnh (=.=)

- Ren ! _ nó cất giọng sau khi đứng 1 tiếng 28 phút im lặng. Đôi mắt anh dần ra, không cau có như khi nãy nữa.

- sao ? _ câu trả lời của anh có phần hơi bất cần và hờn, điều đó khiến nó cảm thấy anh vẫn còn rất con nít.

- khi nào kế hoạch mới có thể bắt đầu ? _ nó nói.

- ... _ Ren im lặng, anh không nghĩ nó lại thay đổi ý định nhanh chóng như vậy.

- hãy tìm và mua lại hết tất cả cổ phần của T.K. hoặc phá hủy nó từ bên trong. Trong lịch sử nhân loại, những cuộc chiến nội bộ còn nguy cấp hơn là giặc ngoại xâm lược ! _ Nó nhếch mép, mắt đánh lại.

- cậu ...

- cậu biết không, vào mỗi ngày trước khi đi ngủ, tôi đều suy nghĩ cách để hạ bệ được Hoàng Triệu.

- tôi cũng không muốn chán chường chuyện này, nhưng trước khi tính tới chuyện phá hủy T.K ta phải chăm ngòi cho cuộc chiến bùng nổ. và việc đó sẽ xảy ra vào ngày 27.11 _ Ren cười, đáng thông thả. Nó cũng cười, nụ cười thật thâm hiểm. Và tôi thấy, bóng của nó, mọc ra đôi cánh to. Một đôi cánh của thiên thần. Và nó có màu đen, màu đen của sự kì bí...

*****IIII*****

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Tập đoàn PLUS 8:00 am

Căn phòng họp rộ lên những tiếng bàn tán, sự ồn ào bao trùm lên cả một căn phòng. Hầu hết chuyện mọi người quan tâm đến là chiếc ghế của nó và số cổ phần “trời ban”. Cánh cửa bật mở, Ren bước vào, tiếp sau là ông Charlie.

- xin chào mọi người ! _ Ren nở một nụ cười xã giao. Những vị khác đều đồng loạt đứng dậy cúi chào anh một cách lịch sự.

- như tôi đã thông báo tới các vị, hôm nay chúng ta mở một cuộc họp để quyết định vị trí và cổ phần cô Catherine Ann Weas được thừa kế từ chủ tịch Paul, phải không ông Charlie, phải không mọi người ? _ Ren đan 2 tay vào nhau, ánh mắt lướt nhìn xung quanh.

- phải thừa chủ tịch ! _ Ông Charlie đẩy gọng kính lên thăm thì. Những người khác thì gật đầu, tỏ vẻ vừa ý vì Ren đã đi vào chủ đề.

- bây giờ ta hãy nói tới phần cổ phần của cô Catherine trước được không ? Theo như lời nguyện vọng của chủ tịch từ trước, Catherine được sở hữu 25% cổ phần trong 60% của tôi, mà nếu đã là nguyện vọng của chủ tịch quá cố thì tại sao mọi người lại có ý kiến nhỉ ? _ Ren nhún mày, miệng vẫn cười, ánh mắt có ý treu tức. Dù sao anh cũng chỉ là thằng con trai 19 tuổi thôi, cái tuổi chỉ mới chập chững bước đến cửa đời thì trong tư tưởng anh vẫn còn ý nghĩ trẻ con là điều hiển nhiên.

- tôi không tán thành, cô Cat là người chúng ta không biết nhiều, kể cả gương mặt của cô ta chúng tôi còn không biết, làm sao chúng tôi có thể yên tâm giao số cổ phần đó cho cô ta ? _ một vị cô đồng lên tiếng, sau đó, hàng loạt tiếng bàn tán xì xào rộ lên. Nét mặt của mọi người có vẻ là tán thành với ý kiến của vị kia. Ren hơi nhếch mép, có gì đó đã được toan tính trong anh.

- tôi cũng đồng ý với ngài Swan _ sau đó nhiều người lên tiếng.

- không, năng lực của cô ấy rất tốt ! _ ông Charlie nói, đôi mắt ông kiên định nhìn về phía của các vị còn lại.

- đó là do ông nghĩ, chúng tôi không hề biết một chút gì của cô ta. _ lời phản đối gay gắt của những người kia.

- trật tự, tôi cảm thấy hơi thất vọng về các vị. Chẳng lẽ các vị đây, những người đã từng sát cánh cùng tôi lại không tin tưởng tôi và chủ tịch Paul ? _ Ren lên tiếng, anh hơi nhíu mày. Thái độ đó của anh làm mọi người im bật, mọi người trong tập đoàn từ lớn nhỏ đều kiêng nể anh, vì sao họ lại tôn trọng anh ? vì anh là con trai của một người đã từng lập nên PLUS sao ? Không, anh chính là người đã tạo dựng lại PLUS và tiếp tục phát triển nó. Với cái tuổi chưa đến 20 mà đã phát triển một công ty con thành một tập đoàn lớn, chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Vì lẽ đó, anh rất được mọi người đánh giá cao về năng lực, họ chẳng ngại gì đi chống đối lại một người đầy năng lực tiềm tàng như thế !

- chúng tôi chỉ là lo lắng cho tập đoàn thôi, nếu nhớ cô ta là một người lừa đảo hay một kẻ ăn chơi chưa kể tới nếu là người gây chuyện ! _ Lão Lee lên tiếng bào chữa, các vị khác chúi mỏ hỏi sau câu nói của lão.

- vậy thì tại sao chúng ta không cho cô ấy cơ hội để thể hiện mình ? _ Ren đáp lại

- chúng ta nên làm thế ! _ tiếp là ông Charlie. Sau đó, tiếng bàn bạc lại rộ lên, những người còn lại trao đổi với nhau, xem ra họ cũng đồng tình với ý kiến này.

- tất nhiên là cô ấy sẽ có cơ hội, nhưng... cô ấy sẽ làm gì thừa chủ tịch ? _ một người lên tiếng.

- phải rồi, cô ấy sẽ làm gì cho tốt số cổ phần ấy ! _ Lee nói, mồ hôi đang lấm tấm trên mặt lão.

- à, tiếc thật. Tôi định cho cô ấy cái ghế ngài đang nắm đó ngài Mark Lee. _ Ren cười, nụ cười có phần thâm hiểm.

- ý cậu là... _ lần này thì lão không còn giữ được vẻ mặt bình thản ngay lúc đầu nữa. Đúng ngay khoảnh khắc đó, cánh cửa bật mở một lần nữa. Nó bước vào, chiếc mặt kính to che hết gần nửa khuôn mặt, đội chiếc mũ len màu xám cuộn tóc lên gần hết cộng với chiếc áo khoác đen được phủ bên ngoài. Mọi người có thể thấy sự bí ẩn ở nó.

- không được, chúng tôi phản đối ! _ một số người lên tiếng _ Ngay cả việc đến họp đúng giờ hay không cô ta còn không làm được... chúng tôi... phản đối với ý kiến này !

- tôi e rằng ông Mark Lee sẽ phải không làm việc ở đây nữa ! _ Nó lên tiếng, chất giọng lạnh lùng vốn có làm khối người lạnh gáy

- này, cô thật quá đáng ! cô có cơ sở gì để sa thải tôi ! _ ông Lee mặt mày đỏ bừng.

- vậy sao ? hừm, từ tháng 9 năm ngoái đến bây giờ, ông đã rút ngân quỹ của tập đoàn lo cho 2 đứa con ông đang học tại Thụy Sĩ. Số tiền tính đến bây giờ là 52 triệu USD, sao ? tôi đã có bằng chứng, chỉ tích tắc trong vòng 2 phút nữa, cảnh sát sẽ đến. _ nó dứt lời, chiếc màn hình lớn hiện lên những cột số thống kê về ngân quỹ của Plus. Tất cả mọi người đều nhìn về phía ông Lee, người ông đang run lên từng đợt. Ren kinh ngạc nhìn nó, ngay cả chuyện này nó cũng không kể cho anh nghe. Lúc đó, cảnh sát bước vào.

- chúng tôi có lệnh bắt khẩn cấp Mark Lee vì tội chiếm đoạt tài sản, ông có quyền mời luật sư hoặc người bảo hộ _ một người nói, một người lại thăm thì giở đồ với nó và Ren. Trên gương mặt nó vẽ lên một nụ cười lạnh, lập tức nụ cười đó liền tan vào không trung ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

- hôm nay Băng không đi học sao ? _ Đăng cất tiếng.

- ừm hôm nay Băng không đi học ! _ Quân nói

- không lẽ... _ Đăng lo lắng, cậu đang suy nghĩ về việc nó bị đám xã hội đen nào đó bắt đi hay trên đường tới trường bị những người hành hung nó hôm trước làm gì nó. (suy nghĩ thái quá)

- anh yên tâm đi, tối hôm qua có anh của cậu ấy gọi điện xin được nghỉ vài ngày rồi, không hành hung bạo lực gì đâu ! _ Quân nói, tên này cũng khá hiểu chuyện

- anh ? _

- ừ. anh ta nói tiếng Việt hơi quái, như người ngoại quốc nói ấy ! _ Quân khoanh tay xác nhận lại câu hỏi của anh. " chỉ có thể Ren " - ý nghĩ trong đầu Đăng.

- cảm ơn cậu, Quân ! _ Đăng cười.

- được rồi, nhưng mà anh đừng có kiểm Băng hoài như vậy ! _ Quân nhủ mà không thích.

- sao chứ, không lẽ cậu...? _ Đăng trở mặt nhìn Quân, làm Quân hơi bối rối.

- khô..không phải như anh nghĩ, ý của tôi.. ý tôi là tôi sẽ ganh tỵ à không...nhằm, ý tôi là các bạn nữ sẽ ganh tỵ. Từ đó sinh ra ác cảm với Băng. Với trách nhiệm của tôi à không...với trách nhiệm của một lớp trưởng, tôi không muốn thành viên lớp mình dùng bạo lực và tẩy chay lẫn nhau _ Quân nói một hơi, mặt cậu đỏ lựng. Đăng phì cười, rồi cậu bỏ đi.

- chưa gì mà đã có người trồng cây si ! _ đi được một đoạn, Đăng nói, miệng thì cười nhưng ánh mắt lại khó chịu. Thật mâu thuẫn, và có lẽ, chính bản thân cậu cũng chẳng biết với cậu, nó là gì !

Tập đoàn T.K - phòng phó Tổng giám đốc

- thưa phó tổng giám đốc, đây là tất cả các cách thực hiện một buổi lễ lớn ! _ cô thư kí xinh đẹp bước đến bàn hần, đặt sập giấy xuống không quên liếc ánh đưa tình với hần. Hần chẳng có dấu hiệu để ý gì đến ả thư kí kia, cứ mải mê chiếc điện thoại của mình.

- ngài có cần em giúp gì không ? _ cái cô kia cứ ẻo lả bên hần. Thật không may cho cô, lúc chồm đến nói chuyện với hần, cô đã lỡ tay vướng cái khung hình, nó rơi xuống vỡ tan tành. Hần khựng lại, dừng luôn tất cả hoạt động, đôi mắt nhìn xuống khung hình vỡ.

- ôi, em vô ý quá. xin lỗi phó tổng giám đốc ! _ ả thư kí vội riết xin lỗi, không để ý đến đôi mắt đã đổi màu của hần từ bao giờ.

- a... _ cuối cùng thì ả đã nhận ra, đôi mắt màu trắng dã thật đáng sợ. Hần đứng dậy, đi đến cô thư kí bằng vận tốc ánh sáng.

- á ...

còn nữa :3

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.